

ရေမွန် ကာဗာ၏

ဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ် ဖြည့်စွက်ပုံနှိပ်ခြင်း

ကာလတရားနှင့် လိုက်ပါကာ ဖန်တီးမှုကို အတိုင်းအတာတစ်
ခုအထိ သဘောထားကြီးကြီးဖြင့် လက်မခံနိုင်သေးသူများအနေဖြင့်မူ
ဤရေမွန်ကာဗာ၏ ဝတ္ထုတိုများကို အချိန်ကုန်ခံကာ ဖတ်ရှုနေမည့်အစား
အေးလှ အထင်ကြီးလောက်မည့် စကားများကို လူထုထုတွင် ပြောရင်း
အချိန်ကုန်ခံကြစေချင်သည်။

ရေမွန်ကာဗာ၏ ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ဘာသာပြန်ရာတွင် သူတို့၏
ရေးသားပုံမှာ ဤသို့... လည်း ရှိကြောင်း သိစေချင်သော ဆန္ဒ၌
အလေးပေးခဲ့ပါသည်။ မြန်မာတို့၏ သိမှုအတွင်း မြင်သာမည့် အပိုင်း
ကို လွှဲပြောင်းယူထားပါသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း မတူညီသော ယဉ်
ကျေးမှုနှင့် နေ့စဉ်ဘဝအဖြစ်အပျက်များအကြား အလွယ်တကူ ခံစား
၍ မရနိုင်သည်များ ရှိနေကြပါဦးမည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုယ်ကိုယ်
ကိုယ်အပြစ်တင်မည့်အစား ဘာသာပြန်သူ ညံ့လေးခြင်းဟူ၍သာ သဘော
ထားလိုက်စေချင်သည်။

ပထမအကြိမ် အမှာစာမှ

“အမေဂိုဏ်းရဲ့ ချက်ကော့(ဗ)” လို့ တွင်ခဲ့တဲ့ ကာဗာမှာ ချက်
ကော့(ဗ)ရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်မျိုးတွေ ပါနေတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဒီမှာ ပြည့်စုံထားတဲ့ “ခရီးတို” ဝတ္ထုကတော့ ချက်ကော့(ဗ)ရဲ့
နောက်ဆုံးကာလကလေးမှာ အခြေတည်ရေးထားတာ။

ဒါပေမဲ့ သူပြောချင်တာက တစ်ခု...။ ကာဗာကို ဝတ္ထုအရေး
ကောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ ဒါမျိုးပဲ။

ဒုတိယအကြိမ် အမှာစာမှ

နှစ်ကာလများ ၅၇၈
စာအုပ်အစီအစဉ်

ရှေ့မှန် ကာဗာ ဝတ္ထုတိုများ

မြင့်သန်း

[မြန်မာဘာသာဖြင့် မြန်လည်ရေးသားသည်]

Raymond Carver

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊

အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၇၄၀ ၉၇ ၉၃၉၃၊ ၀၉ ၇၃၀ ၂၇၆၆၉။

e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ရေမွန်ကာဗာ၏ ဝတ္ထုတိုများ

မြင့်သန်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၂၄။

ပထမအကြိမ်၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၀ (ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်)။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ
ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး
စိုးမင်းအောင်၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ။

မာတိကာ

- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ (ဒုတိယအကြိမ်)	၇
- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ (ပထမအကြိမ်)	၉
ရေမွန်ကာဗာ၏ ဘဝမှတ်တမ်း	၁၃
၁။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး	၂၃
Cathedral	
၂။ ချက်(ဖ)ရဲ့ အိမ်	၅၂
Chef's House	
၃။ အကွာအဝေး	၆၁
Distance	
၄။ ကျောင်းသား မယား	၇၆
The Student's Wife	
၅။ အိမ်နီးချင်း	၉၀
Neighbour	
၆။ ငါ့နေရာကနေများ ဝင်ကြည့်ကြည့်စမ်းပါ	၁၀၀
Put Yourself In My Shoes	
၇။ တို့များ အချစ်အကြောင်း ပြောကြတဲ့အခါ	
တို့များ ပြောကြတာတွေက ...	၁၂၆
What We Talk About When We Talk About Love	
၈။ ခရီးတို	
Errand	၁၄၈
- ရေမွန်ကာဗာနှင့် ဆွေးနွေးချက်	၁၇၁
- ရေမွန်ကာဗာ၏ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များ	၁၈၅

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာ

ရှေ့နှစ်ကတည်းက ရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို ပြန်ပြီး ထုတ်မယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ရေးထားတဲ့ ကာဏာ ရဲ့ ဝတ္ထုတချို့ကို ဖြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပုဒ်ပဲ ဖြည့်လိုက်တယ်။ အကြောင်းရင်း တစ်ချက်က ကာဏာ ရဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ ပထမ (ရာပြည့် မူ-ရဲ့ အမှာ မှာ) ရေးခဲ့သလို သူ့ရုပ်ဝန်းမှာ အခြေတည်ရေးထားတာများတော့ သူတို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝ အနေအထားနဲ့ မြန်မာတို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝ အနေအထားတွေ (ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြောရင် အရှေ့တောင် အာရှ-အာရှတိုက် တောင်ပိုင်း ... မြောက်ပိုင်းက နေ့စဉ်ဘဝတွေ) နဲ့ ကွာလွန်းနေတယ်။ နေ့စဉ်ဘဝ အနေအထား ဆိုတာကလည်း ဖြစ်-ရှိနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေပဲ။ ကာဏာ ရဲ့ ဝတ္ထုမှာ အများစုက (အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့) အော်ရှီဂင် ... ဝါရှင်တန်စတဲ့ အရပ်တွေမှာ အခြေခံခဲ့တာတွေ။ သာမန်လူတွေ။ သူတို့ ပြောဆိုနေကြတာတွေဟာ သူတို့ အရပ်ဓလေ့ အခြေခံ သူတို့အကြောင်းအရာတွေ။ အဲဒီထဲမှာ သူတို့ ပြောဆိုနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ၁

... ၂ ... ၃ ... စတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ၅
 ... ၃ ... ၈ ... ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ၉ ... ၇ ... ၂ ... ဖြစ်ချင်
 ဖြစ်မယ်။ အကြောင်းအရာရဲ့ အနေအထားဟာ သီကုံးထား
 သလို မနေတဲ့အတွက် သူတို့အနေအထား ... သူတို့ရဲ့
 နေ့စဉ်ဘဝတွေနဲ့ လှမ်းနေခဲ့ရင် စာဖတ်သူတွေအနေနဲ့
 အပြည့်အဝ ရယူ လက်ခံနိုင်ဖို့ မနီးစပ်လှဘူး။ သူ့ဇာတ်
 ကောင်တွေမှာ (အထူးသဖြင့်) မိသားစုတစ်ခုအထဲက
 လင်နဲ့ မယား ... သားနဲ့ အမေ ... တွေဟာ နားလည်ပုံ
 ချင်း မတူသလို တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အနက်
 ယူ လွဲတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြန်
 လည် ဖော်ထုတ်ရာမှာ ယုံကြည်မှု နည်းပါးတယ်။ ဒါမျိုး
 တွေက သူတို့ဆီမှာ မဆန်းလှဘူး။ အာရှတိုက် လူမှု
 ဆက်ဆံရေး ဘဝတွေနဲ့တော့ ကွာတယ်။ ဇာတ်ကောင်
 အများစုဟာ ရရ-စားစားတွေပဲ။ ဒါပေတဲ့ မဆိုသလောက်
 မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိနေကြတယ်။။ ဒီပြင် ကာဗာ ရဲ့
 အရေးပုံစံထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအခြေခံနဲ့ ကရုဏာသက်
 တာမျိုး ... အကဲပိုပြတာမျိုး မပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အမြင် ...
 အဆုံးအဖြတ် ... ခံစားမှုရှိတယ် ဆိုတာတွေဟာ အကန့်
 အသတ်တစ်ခု အတွင်းမှာချည်းပဲ။ “အမေရိကရဲ့ချက်ကျော့(၁)”
 လို့ တွင်ခဲ့တဲ့ ကာဗာမှာချက်ကျော့(၁) ရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်
 မျိုးတွေ ပါနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီမှာဖြည့်ထားတဲ့ “ခရီး
 တို”ဝတ္ထုကတော့ ချက်ကျော့(၁) ရဲ့ နောက်ဆုံးကာလကလေး
 မှာ အခြေတည် ရေးထားတာ။ ဒါပေတဲ့ သူ ပြောချင်တာက
 တစ်ခု ...။ ကာဗာကို ဝတ္ထုအရေးကောင်းတယ် ဆိုတာက
 တော့ ဒါမျိုးပဲ။

မြင့်သန်း

၂၀၂၄။ Anna Bay, NSW

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ
 ပထမအကြိမ် အမှာစာ

ရေမွန်ကာဗာမှာ ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသော ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့သော ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများတွင် သူ၏ရေးဟန်ကို ယူသည်ကို ဝန်ခံပါသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျရသည့် အချက် အများအပြား ရှိသော်လည်း အဓိကအချက် နှစ်ချက်ဟု ခြုံငုံ ပြဆိုနိုင်မည် ထင်သည်။ ပထမအချက်မှာ “အကြောင်း အရာ” ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယအချက်မှာ “ရေးဟန်” ဖြစ်သည်။ “အကြောင်းအရာ” ဟု အလွယ်တကူ ဆိုလိုက်ရသော်လည်း အကြောင်းအရာ၏ တည်(ထား)ရာရပ်ဝန်းဟု ဆိုသော် ဆိုနိုင်ပါမည်။ ထိုသို့ “အကြောင်းအရာ” ဟု လွယ်လွယ် ဆိုထားသည့် အကြောင်းအရာ တည်ရာရပ်ဝန်းမှ သာမန် လူတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝ၊ အဝန်း နယ်ပယ်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ဇာတ်ကောင်များမှာ နေ့စဉ်ဘဝ ထဲက လူများနှင့် အလွန်ပင် နီးစပ်နေသည်။ ဒုတိယအချက် “အရေးအသား” ပိုင်းမှာမူ ကျွန်တော်၏ ပုဂ္ဂလိက ဆန္ဒ၊ သိမှတ် နားလည် လက်ခံနိုင်ခြင်းနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု၌ တည်သော ခံစားချက်များနှင့် ဆိုင်ပါသည်။ ထို့ထက် ပို၍ သော် ဘာသာစကားအခြေခံ နားလည် လက်ခံပုံဟု ဆိုချင် ပါသည်။ ထိုအပိုင်းမှာ မြန်မာစာဖြင့် ဖတ်ရှုသူများနှင့် တစ်သဘောတည်းဖြစ်ရန် လွယ်မည် မထင်ပါ။ အင်္ဂလိပ် စာ၏ စနစ်အတွင်း အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် နေ့စဉ် ဘဝဆိုင်ရာ အပြုအမူများကို အခြေခံထားသော ဘာသာ စကား၏ ခွင့်ပြုထားသည့်အတွင်း မူရင်း စာရေးဆရာ၏ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းမှာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မြန်မာတို့၏ ဘာသာ စာ အရေးအသားအတွင်းသို့ မည်သို့မျှ ပြန်လည် တည် ဆောက်ပြနိုင်မည် မထင်။ ဘာသာစာ/ ဘာသာစကား တိုင်းတွင် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂတို့၏ အတုပ်အနှောင် နှင့် မကင်းပါ။ အတင်း ပုံတူကူးချပြ၍ မရနိုင်ပါ။ ထို့ပြင် “ယဉ်ကျေးမှု” တည်းဟူသော ဖြစ်နေခြင်းနှင့် ဖြစ်ပျက်နေခြင်း သဘောများကို မသိကျိုးကျွန်ပြုထား၍ မရနိုင်ပါ။ ရေမွန် ကာဗာ၏ ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ဘာသာပြန်ရာတွင် သူတို့၏ ရေးသားပုံမှာ ဤသို့ ... လည်း ရှိကြောင်း သိစေချင်သော ဆန္ဒ၌ အလေးပေးခဲ့ပါသည်။ မြန်မာတို့၏ သိမှုအတွင်း မြင်သာမည့်အပိုင်းကို လွှဲပြောင်းယူထားပါသည်။ ဆိုခဲ့ပြီး သည့်အတိုင်း မတူညီသော ယဉ်ကျေးမှုနှင့် နေ့စဉ်ဘဝ အဖြစ်အပျက်များအကြား အလွယ်တကူ ခံစား၍ မရနိုင် သည်များ ရှိနေကြပါဦးမည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အပြစ်တင်မည့်အစား ဘာသာပြန်သူ ညံ့လေးခြင်း ဟူ၍သာ သဘောထားလိုက်စေချင်သည်။ တစ်ခါက မြန်မာ

ဝတ္ထုတိုများအပေါ် သုံးသပ်သော မြန်မာတစ်ဦးက ဝတ္ထုတို
 ရေးသားရာတွင် အပြောစကားများ၌ လက်သည်းကွင်း
 မထည့်၍ ဝတ္ထုတိုအရာ မမြောက်ဟု သတ်မှတ်ကြောင်း
 မြန်မာစာ လေ့လာသူ လူမျိုးခြားတစ်ဦးက ပြောပြ၍ ကြားခဲ့
 ရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေး
 နိုင်လောက်သည့် ပညာအရည်အချင်းသည် လည်းကောင်း၊
 ဝတ္ထုတိုရေးသားမှု၊ လေ့လာမှု အတွေ့အကြုံများသည်
 လည်းကောင်း များလှသည် မဟုတ်သေး။ သို့ဖြစ်ရကား
 ကာလတရားနှင့် လိုက်ပါကာ ဖန်တီးမှုကို အတိုင်းအတာ
 တစ်ခုအထိ သဘောထားကြီးကြီးဖြင့် လက်မခံနိုင်သေး
 သူများ အနေဖြင့်မူ ဤ ရေမွန်ကာဗာ၏ ဝတ္ထုတိုများကို
 အချိန်ကုန်ခံကာ ဖတ်ရှုနေမည့်အစား ဘေးလူ အထင်ကြီး
 လောက်မည့် စကားများကို လူထူထူတွင် ပြောရင်း အချိန်
 ကုန်ခံကြစေချင်သည်။

မြင့်သန်း

ရေမွန်ကာဗာ၏ ဘဝမှတ်တမ်း

- ၁၉၃၈ မေလ ၂၄ ရက်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကလီဗီ ရေမွန်ကာဗာ (Clevie Raymond Carver) နှင့် မိခင် အဲလား ဘီးထရစ် ကေစီ (Ella Beatrice Casey) တို့မှ ရေမွန်ကာဗာ ဂျူနီယာ (Raymond Carver Junior) ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။
- ၁၉၄၁ နေရင်းရပ် ဖြစ်သော အော်ရီဂင်ပြည်နယ်၊ ကလပ်စကာနီ (Clatskanie) မှ ယကီမာ (Yakima) သို့ ကာဗာမိသားစု ပြောင်းရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ ရေမွန်မှာ သုံးနှစ်သား အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။
- ၁၉၅၆ ယကီမာ အထက်တန်းကျောင်းမှ ရေမွန်ကာဗာ အထက်တန်းအောင်သည်။ ကလ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ရှိ ချက်စတာ (Chester) သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ သားအဖနှစ်ယောက် သစ်စက်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ကြသည်။ နိုဝင်ဘာလတွင်သော် ယကီမာသို့ ရေမွန် ပြန်သွားခဲ့သည်။

၁၉၅၇ ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် ရေမွန်၏ ဖခင်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျသော ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားလာရသည်။ ရေမွန်သည် ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးလိုက်ပို့သူအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရင်း ယင်္ဂမာ မြို့နယ်ကောလိပ်တွင် သင်တန်းများ တက်နေစဉ် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မေရီအန်းဘာ့(က) (Maryann Burk) နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူ၏ ပထမဦးဆုံး ကဗျာမဂ္ဂဇင်း (Poetry magazine) ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး ကလေး (သမီးကလေး) ခရစ်စတင်း လရေး (Christine LaRea) ကို ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုဆေးရုံမှာပင် စိတ်ကျရောဂါ ဖြစ်နေသော သူ့ဖခင်မှာ လူနာတစ်ဦးအဖြစ် တက်ရောက် ကုသမှုခံယူနေသည်။ ထိုနှစ်ကာလမှာ ရေမွန်အတွက် အရေးပါသော နှစ်ကာလတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ အရေးအသားတစ်ခု (Fire မှ အက်ဆေး) တွင် သူ၏ ကလေးများမှာ သူ၏ စာပေရေးသားမှုအပေါ် လွှမ်းမိုးမှုရှိကြောင်း ဖော်ထုတ် ရေးသားထားသည်။ သူ့ကလေး မွေးဖွားခဲ့ခြင်းအကြောင်းကို “My Father's Life” တွင် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၅၈ ကလ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ပါရဒိုက်(စ) (Paradise) အရပ်သို့ ရေမွန်နှင့် သူ၏မိသားစု ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ ရေမွန်သည် ချီကို (Chico) ကောလိပ်တွင် အချိန်ပိုင်း ပညာဆည်းပူးသည်။ ဒုတိယကလေး ဗာန့်(စ) လင်းဆေး (Vance Lindsay) ကို အောက်တိုဘာ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။

၁၉၅၉ ရေမွန်သည် ချီကိုကောလိပ်တွင် ဖန်တီးမှုစာပေ အရေးအသား သင်တန်း တက်သည်။ ထိုသင်တန်းကို ဂျန်ဂါ(ဒ)နာက ပို့ချသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရေမွန်ကာဗာ ရေးသားသော John Gardner : The Writer as Teacher တွင် “ဂါ(ဒ)နာသည် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည် တည်းဖြတ် သုတ်သင်ခြင်းကို အားသန်သည်။ မပြီးဆုံးနိုင်အောင် သန့်စင်မှု ပြုသည်။ စာရေးသား

နေစဉ် မည်သို့သော အခါမျိုးမဆို ပြန်လည် တည်းဖြတ်၊ သုတ်သင်ခြင်းသည် စာရေးဆရာတိုင်း လုပ်ရန် လိုအပ်မှုတစ်ခုဟု မြင်ပြီး အသည်းစွဲအောင် လက်ခံထားသူ ဖြစ်သည်။ ဂါ(ဒ)နာသည် အရင် ငါးဘဝက မြင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးခဲ့ပြီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည် မှန်သော်လည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ ရေးသားသော စာများကို ဖတ်ရန် ဝန်မလေးသူ၊ မပျင်းသူ ဖြစ်သည်”ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၆၀ ချီကိုပြည်နယ် စာပေမဂ္ဂဇင်း လက်ရွေးစင် (Selection) ကို ရေမွန်က ထူထောင်ပြီး တည်းဖြတ် သုတ်သင် သန့်စင်သည်။ ပညာသင်နှစ် ကုန်ဆုံးသော ဇွန်လ ရောက်သော် ရေမွန်သည် ကလ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ရှိ ယူရေးကား (Eureka) သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကာ သစ်ခွဲစက်တွင် ဝင်၍ အလုပ်လုပ်သည်။ နောက်ပညာသင်နှစ်၌ ဟာမ်ဘို့(တ) (Humbolt) ကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ပညာဆည်းပူးသည်။

၁၉၆၁ ရေမွန်ကာဗာ၏ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထု “The Furious Seasons”ကို လက်ရွေးစင် အမှတ် ၂ တွင် ဖော်ပြသည်။ ဇွန်လတွင် ကာဗာမိသားစု အာ(ရ)ကတ (Arcata) အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။

၁၉၆၂ ရေမွန်၏ ပထမဦးဆုံးပြဇာတ် ကာနေရှင်း (Carnations) ကို ဟာမ်ဘို့(တ)ကောလိပ်တွင် စင်တင် အသုံးတော်ခံသည်။

၁၉၆၃ ဟာမ်ဘို့(တ)ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရသည်။ ထိုနှစ် နွေကာလတွင် ဘာကလေ (Berkeley) ရှိ ကလ်လီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်တွင် ဝင်ရောက် အလုပ်လုပ်သည်။ နွေကုန်သော အခါ ကာဗာတို့ မိသားစု အိုင်အိုဝါပြည်နယ်၊ အိုင်အိုဝါမြို့ (Iowa City) သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ အိုင်အိုဝါပြည်နယ် စာရေးဆရာများ ပြုလုပ်သော သင်တန်း တက်သည်။ ထောက်ပံ့ကြေး အဖြစ် ငွေငါးရာ ရသည်။

၁၉၆၄ အိုင်အိုဝါမှ ကလ်လီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့လာပြီး စကရာမင်တို (Sacramento) ဆေးရုံတွင် ဝင်အလုပ်လုပ်သည်။

၁၉၆၇ နွေဦးတွင် ကာဗာမိသားစု ဒေဝါလီ ခံကြရသည်။ ဇွန်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ရေမွန်၏ဖခင် ကလီဗီ ကွယ်လွန်သည်။ သိပ္ပံ သုတေသနအသင်း (Science Research Association) က ရေမွန်အား ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဆိုင်ရာ စာတည်းအဖြစ် ငှားရမ်း သည်။ ကလ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ပါလိုအယ်တို (Palo Alto) သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြပြန်သည်။ ဤတွင် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဂေါ်ဒန် လစ်(ရှ) (Gordon Lish) နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ သည်။ ရေမွန်၏ “Will You Please Be Quiet, Please” မှာ ၁၉၆၇ခုနှစ်အကောင်းဆုံးအမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ (The Best American Short Stories, 1967) စာအုပ်တွင် ဖော်ပြခံရသည်။

၁၉၆၈ မေရီအန်းကာဗာက တယ်အဗစ် (Tel-Aviv) တက္ကသိုလ်တွင် တစ်နှစ် ပညာသင်ကြားရန် ပညာသင်ဆု ရသည်။ သို့ဖြင့် ကာဗာမိသားစု အစွဲရေးနိုင်ငံတွင် တစ်နှစ်မျှ နေထိုင်ကြရန် ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။ သို့သော် ဇွန်လတွင် ထွက်ခွာသွား ကြပြီး အောက်တိုဘာလတွင် ကလ်လီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် သိပ္ပံ သုတေသနအဖွဲ့က ရေမွန်အား ကြော်ငြာဒါရိုက်တာအဖြစ် ငှား ရမ်းသည်။ ထိုကာလမှ စ၍ ရေမွန် အရက်စွဲလာခဲ့သည်။

၁၉၇၀ ရေမွန်၏ ကဗျာနှင့် ပတ်သက်၍ အသိအမှတ်ပြု ခံရပြီး ဆု ရရှိခဲ့သည်။ “Sixty Acres” ဝတ္ထုတိုမှာ ၁၉၇၀ပြည့်နှစ်အကောင်း ဆုံးမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများ စာအုပ်တွင် ဖော်ပြခံရသည်။ Winter Inso- mnia အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ရေမွန်၏ ပထမဆုံး လုံးချင်း ဖြစ်သည်။ ဇွန်လတွင် ဆန်နီ ဗေး(လ) (Sunnyvale) အရပ်သို့ ရေမွန် ပြောင်းရွှေ့သွားပြန် သည်။ စက်တင်ဘာလတွင် သိပ္ပံသုတေသနအဖွဲ့မှ အလုပ်

ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်လက်မဲ့ ရပိုင်ခွင့်အရ ငွေကြေး အထိုက်အလျောက် ရရှိသဖြင့် ရေမွန်သည် မကြောင့် မကြ စာရေးနိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၁ ဂေါ်ဒွန်လစ်(ရှ) (Gordon Lish) က သူ တည်းဖြတ်နေသော အက်ကျိုင်းယား (Esquire) မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေမွန်၏ “အိမ်နီးနားချင်း” (Neighbour) ကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ စန်တာခရ(ဇ) (Santa Cruz) ရှိ ကလ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်တွင် ဖန်တီးမှုစာပေ အရေးအသားအတွက် ဧည့်ကထိကအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်။ ဩဂုတ်လတွင် ဘင်လိုမွန်(ဒ) (Ben Lomond) သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ပြန်သည်။ စက်တင်ဘာလထုတ် ဟာပါ(စ) ဘဇား (Harper's Bazaar) တွင် “ဝတယ်” (Fat) ဝတ္ထုကို ဖော်ပြခံရသည်။

၁၉၇၂ စတန်းဖို့(ဒ) တက္ကသိုလ် (Standford University) မှ ပညာ သင်ဆု ရသည်။ ဘာကလေမှ ကလ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် က ဝတ္ထုရေးနည်း သင်တန်းအတွက် ဧည့်ကထိကအဖြစ် ခန့်အပ်ပြန်သည်။ ဇူလိုင်လတွင် ကူပါတီးနိုး (Cupertino) သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ပြန်သည်။

၁၉၇၃ အိုင်အိုဝါမှ Writer's Workshop အတွက် ရေမွန်အား ဧည့်ကထိကအဖြစ် ငှားရမ်းပြန်သည်။ “What it is?” အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုမှာ အိုဟင်နရီဆုရ ဝတ္ထုများကို ဖော်ပြသော Prize Stories 1973 တွင် ဖော်ပြခံရသည်။ သူ၏ကဗျာ ငါးပုဒ်ကို အမေရိကန် ကဗျာမှ အသံသစ်များ (New Voices in American Poetry) တွင် ပြန်လည် ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။

၁၉၇၄ စန်တာ ဘာဘရာ (Santa Barbara) မှ ကလ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်တွင် ဧည့်ကထိကအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရပြန်သည်။ စန်တာဘာဘရာနှင့် အိုင်အိုဝါအကြား ကူးချည်သန်းချည် နေရသည့် ကာလတွင် ရေမွန်မှာ အရက်ကို အလွန်ပင် စွဲနေခဲ့ပြီ

ဖြစ်သည်။ မိသားစု ပြဿနာများလည်း ရှိလာခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒီဇင်ဘာလတွင် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်တော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မေရီအန်းနှင့်လည်း အတူမနေသည်က များလာသည်။ မေရီအန်း ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အရက်စွဲနေသည်။ ထိုနှစ်အတွင်းမှာပင် ကာဗာမိသားစုမှာ ဒေဝါလီ ခံကြရပြန်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရေမွန်ကာဗာကို အရက်သမားဘဝအတွင်း လုံးလုံး ရောက်ရှိသွားရန် အကြောင်းစုံ ပေါင်းဆုံပေးလိုက်သကဲ့သို့သာ ဖြစ်တော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် မူလက နေထိုင်ခဲ့သော ကူပါတီးနီးသို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ရတော့သည်။ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ရေမွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် စာမရေးနိုင်။

၁၉၇၆ ရေမွန်၏ တတိယမြောက် ကဗျာစာအုပ် At Night the Salmon Move ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ မတ်လတွင် Will You Please Quiet, Please? အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထွက်လာသည်။ နာမည်ကြီး မက်ဂရော-ဟေးလ် (McGraw-Hill) မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၇၆၊ အောက်တိုဘာနှင့် ၁၉၇၇၊ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအကြားတွင် ရေမွန်မှာ အရက်သောက် လွန်သဖြင့် လေးကြိမ်တိုင် ဆေးရုံတင်ရသည်။ ကူပါတီးနီးမှ အိမ်ကို ရောင်းချလိုက်ရပြီး သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့ သီးခြားစီ နေထိုင်ကြတော့သည်။

၁၉၇၇ Will You Please Quiet, Please? စာအုပ်မှာ အမျိုးသား စာပေဆုအတွက် စာရင်းသွင်းခံရသည်။ မက်ကင်လီဗေး(လ) (McKinleyville) အရပ်သို့ တစ်ဦးတည်း ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် အရက် ဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်သည်ကား ရေမွန်၏ဘဝတွင် အလွန်အရေးကြီးသော နေ့ရက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရေမွန်တစ်ယောက် အရက် မသောက်တော့ချေ။ ထိုကာလအကြောင်း ရောင်ပြန်

ဟပ်ထားသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ “ချက်(ဖ)ရဲ့ အိမ်” (Chef’s House) ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ (ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်) ထိုဝတ္ထုတိုမှာ အရက်ပြတ်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် တွင် ရေးသားကြောင်း သိရသည်။ ရေးမွန် အရက်ပြတ်သွား သောအခါ သူ၏ဇနီး မေရီအန်းနှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြသည်။ နိုဝင်ဘာလတွင် သူ၏ Furious Seasons and Other Stories ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ထို နိုဝင်ဘာလမှာပင် တက်ဆက် (Texas) ပြည်နယ်၊ ဒါးလပ်(စ) (Dallas) ၌ ပြုလုပ်သော စာရေးသူများ ကွန်ဖရင့်၌ ကဗျာဆရာမ တက်(စ)ဂယ်လဟာ (Tess Gallagher) နှင့် ရေးမွန်တို့ တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းကြသည်။

၁၉၇၈ ဂေါ်ဂင်ဟိုင်း(မ) (Guggenheim Fellowship) ဆု ရသည်။ အိုင်အိုဝါမြို့တွင် မတ်လမှ ဇွန်လအထိ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဇူလိုင်လတွင်သော် အလ်ပါဆိုရှိ တက်ဆက် တက္ကသိုလ်တွင် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဇနီး ဖြစ်သူ မေရီအန်း ပါမလာချေ။ သြဂုတ်လတွင် ရေးမွန်နှင့် တက်(စ)ဂယ်လဟာတို့ ထပ်မံ တွေ့ဆုံကြပြီး ထိုကာလမှ စ၍ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား ရင်းနှီးမှု ပိုမို ခိုင်မာလာခဲ့သည်။ Chicago Tribune, Texas Monthly နှင့် San Francisco Review of Books စသည်များတွင် ရေးမွန်၏ စာအုပ်ရိဖြူးများကို ဖော် ပြုလာကြသည်။

၁၉၇၉ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှ စ၍ ရေးမွန်နှင့် တက်(စ)တို့ အလ်ပါဆို တွင် အတူတကွ စတင် နေထိုင်ကြသည်။ နွေရာသီတွင် ချီမာ ကမ် (Chimacum) သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ ၎င်းမှာ တက်(စ) ၏ဇာတိအနီးမှ မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ စက်တင်ဘာလတွင် သော် ရေးမွန်နှင့် တက်(စ)တို့ အယ်ရီဇိုးနားပြည်နယ်ရှိ တူဆွန် (Tucson) သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ တက်(စ)မှာ အယ်ရီဇိုးနား တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာမ လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ရေးမွန်ကို ဆိုင်

ရာချူး(စ) (Syracuse) တက္ကသိုလ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခ အဖြစ် ခန့်အပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဂင်ဟိုင်း(မ)ဆု ရထားသည့် ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေးသဖြင့် ပါမောက္ခရာထူးကို တစ်နှစ်ခန့် ဆိုင်းငံ့ထားရသည်။

၁၉၈၀ ဝတ္ထုအရေးအသားအတွက် National Endowment for Arts Fellowship ရသည်။ ဆိုင်ရာချူး(စ)တွင် စတင်၍ ပို့ချသည်။ ရေမွန်နှင့် တက်(စ)တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ ဆိုင်ရာချူး(စ) တွင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်သည်။ သူတို့ထံ ဝင်ထွက်သွားလာချင်သူ များလှသဖြင့် အိမ်တွင် “စာရေးဆရာများ စာရေးနေသည်” ဟု စာတန်းရေး၍ ချိတ်ထားရသည်ဟု ဆို၏။

၁၉၈၁ What We Talk About When We Talk About Love အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှာ ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် နာမည်ကြီး နော့(ဖ) (Knopf) ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဂေါ်ဒွန်လစ်(ရှ)က အတော်ကလေး ဖြတ်တောက် သုတ်သင်လိုက်သည်။ ရေမွန်က တောင်းပန်သော်လည်း မရ။ အချို့ ဝတ္ထုတိုများကို သုံးပုံတစ်ပုံနီးပါး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ ‘So Much Water So Close to Home’ မှာ မူရင်းတွင် စာမျက်နှာပေါင်း တစ်ဆယ့်ကိုးမျက်နှာ ရှိသော်လည်း တစ်ဆယ့်နှစ်မျက်နှာ အဖြတ်ခံလိုက်ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရေမွန်ကာဗာကိုယ်တိုင် တည်းဖြတ်ကာ Where I am Calling From ဟု အမည်သစ်နှင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် မူရင်း အရေးအသားများကို ပြန်လည် ဖြည့်စွက်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ နျူးယောက်ကာ (New Yorker) တွင် ရေမွန်၏ “Chef’s House” ကို ဖော်ပြပြန်သည်။

၁၉၈၂ နွေကာလတွင် တက်(စ)အား ဇူးရစ်(ချ)တက္ကသိုလ် (University of Zurich) မှ ဖိတ်ကြားသဖြင့် သွားရောက်ရာ ရေမွန်ပါ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ခုနှစ်

အကောင်းဆုံးအမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ (The Best American Short Stories 1982) တွင် “ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး” (Cathedral) ကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ (ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်) အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ရေမွန်နှင့် မေရီအန်းတို့ တရားဝင် ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုက်ကြသည်။

၁၉၈၃ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် သူ၏ Fires : Essays, Poems, Stories ကို ကပရာပုံနှိပ်တိုက် (Capra Press) မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ American Academy and Institute of Arts and Letters မှ တစ်နှစ်လျှင် (ဝင်ငွေခွန်လွတ်) ဒေါ်လာ သုံးသောင်းငါးထောင် တန်သောဆု ချီးမြှင့်သည်။ သို့အတွက် ရေမွန်လည်း ဆိုင်ရာ ချူး(စ)မှ အလုပ်ကို ထွက်လိုက်သည်။ ရေမွန်၏ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးဟု အမည်ပေးထားသော ဝတ္ထုတိုစာအုပ် စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် နော့(ဖ) (Knopf) အမည်ရှိ နာမည်ကြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းမှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် စာပေဝေဖန်ရေးအဖွဲ့၏ ဆုအတွက် လျာထားခြင်း ခံရသည်။

၁၉၈၄ ကျော်ကြားမှုကြောင့် ဖြစ်လာရသည့် စိတ်အနှောင့်အယှက်များကို ရှောင်ရန် ပို့ အင်ဂျလေ့(စ) (Port Angeles) ဆီသို့ ရေမွန် ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့နောက်သို့ တက်(စ) (Tess) လိုက်လာပြီး နှစ်ဦးသား ကဗျာရေး၊ စာရေး ရေးဖြစ်ကြသည်။ နွေရာသီတွင်သော် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ဘရာဇေး(လ) (Brazil) နှင့် အာဂျင်တီးနား (Argentina) သို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ဆောင်းဦးတွင် ဆိုင်ရာချူး(စ)သို့ ပြန်ကြပြီး တက်(စ)က စာသင်ပို့ချသော အလုပ်ကို ပြန်လည်ကာ အချိန်ပိုင်း လုပ်ရန် စီစဉ်သည်။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးဟု အမည်ပေးထားသော ဝတ္ထုတိုစာအုပ်မှာ ပူလစ်ဇာဆုအတွက် လျာထားခံရသည်။

၁၉၈၅ ကဗျာ (Poetry) မဂ္ဂဇင်း ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်တွင် ရေမွန်၏

ကဗျာ ငါးပုဒ် ဖော်ပြခံရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုမဂ္ဂဇင်း၌ မကြာခဏ ရေးသားဖြစ်လာသည်။ မေလ ၁ ရက်နေ့တွင် ရင်ဒမ်းဟောက်(စ) ပုံနှိပ်တိုက်ကြီးမှ သူ၏ Where Water Comes Together With Other Water ကို ထုတ်ဝေသည်။ သူ၏ Fires နှင့် The Story of Raymond Carver ကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်ကြပြီး အိုင်ယာလန် နိုင်ငံနှင့် အိုင်ယာလန် မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ နိုဝင်ဘာလတွင်သော် ကဗျာမဂ္ဂဇင်းမှ လီဗစ်ဆင်ဆု (Levinson Prize) ရသည်။

၁၉၈၆ ၁၉၈၆ ခုနှစ်အကောင်းဆုံးအမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ (The Best American Short Stories 1986) စာအုပ်အတွက် ဧည့်သည် အယ်ဒီတာ တစ်ဦးအနေဖြင့် ဝင်ရောက် အကဲဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ရင်ဒမ်းဟောက်(စ) စာအုပ်တိုက်မှပင် Ultramarine ကဗျာစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် သြစတြေးလျနိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ တက်(စ)မှာ ဝါရှင်တန် တက္ကသိုလ်တွင် စာပေပို့ချရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

၁၉၈၇ ရေမွန်၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထု 'Errand' ကို နျူးယောက်ကာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဧပြီလမှ ဇူလိုင်လအထိ တက်(စ)နှင့်အတူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ စကော့တလန်ဒေသနှင့် ဥရောပတိုက် ဒေသ အချို့သို့ အလည် သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ စက်တင်ဘာလမှ စ၍ ကျန်းမာရေးမကောင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီး အောက်တိုဘာလတွင် ကင်ဆာရောဂါကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူခဲ့ရသည်။

၁၉၈၈ မတ်လတွင် ကင်ဆာရောဂါ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဧပြီလနှင့် မေလ အကြားတွင် စီရယ်တယ် (Seattle) မြို့သို့ သွားရောက် ကာ ခုနစ်ပတ်အကြာ ဦးနှောက်ကို ဓာတ်ရောင်ခြည်ဖြင့် ကုသ ခံခဲ့သည်။ အတ်တလန်တိတ် (Atlantic) မဂ္ဂဇင်းတွင် Where I am Calling From ကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ မေလတွင်

ရေမွန်ကာဇာ၏ ဝတ္ထုတိုများ

အဆုတ်ကင်ဆာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဇွန်လတွင် တက်(စ)နှင့် အတူ နီဗားဒါး (Nevada) ရှိ ရီနို (Reno) သို့ သွားကာ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အလ်လာစကာ (Alaska) သို့ အပျော် ငါးများ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ ရေမွန်နှင့် တက်(စ)တို့ ပို့ အင်ဂျလေ(စ)တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဝယ် ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကလေးမှ တောင်တန်းနှင့် ရေလက်ကြား ကလေးကို ကြည့်ကာ ရေမွန် သာယာခဲ့သည်။ အိမ်ကလေးထဲ တွင် မီးလင်းဖိုကြီး တစ်ခုနှစ် စာအုပ်စင် အများ ရှိလေသည်။ ထိုစာအုပ်စင်များတွင် သူ၏ အရေးအသားများကို ဘာသာခြား ဖြင့် ပြန်ဆိုထားသော စာအုပ်များ စုဆောင်းထားသည်။ ထိုအိမ် ကလေးမှာပင် သူ၏ နောက်ဆုံးကဗျာစာအုပ် 'A New Path to the Waterfall' ကို ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ သြဂုတ်လ ၁ ရက် နေ့ ညဘက် မအိပ်မိတွင် တက်(စ)ကို အသာအယာ နမ်းပြီး 'မင်းကို ငါ ချစ်ပါတယ်'ဟု ရေမွန်က ပြောခဲ့သည်။ နောက်နေ့ (သြဂုတ်လ ၂ ရက်နေ့) နံနက် ခြောက်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်တွင် ရေမွန်ကာဇာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

[မှတ်ချက် - ဤဘဝမှတ်တမ်း အများစုကို ရေမွန်ကာဇာ၏ No Heroics, Please စာအုပ်တွင် ပါမောက္ခ စတူး(လ)(William Stull) ပြုစုသော မှတ်တမ်းမှ ရယူထားခြင်း ဖြစ်သည်]

ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး

အဲဒီ မျက်မမြင်ကြီးက ကျုပ်မိန်းမရဲ့ အသိမိတ်ဆွေဟောင်း။
 ညအိပ်ညနေ အလည်လာတာ။ သူ့မိန်းမက သေပြီ။ သေသွားတဲ့ သူ့
 မိန်းမ ဆွေမျိုးတွေရှိရာ ကွန်နက်တီကက်ကို အလည်လာတာ။ သူ့ သား
 ချင်းတွေဆီကနေ ကျုပ်မိန်းမကို လှမ်းဖုန်းဆက်တယ်။ အစီအစဉ်
 လုပ်တယ်။ သူက ရထားနဲ့ လာမယ်။ ငါးနာရီ ခရီး။ ကျုပ်မိန်းမက
 ဘူတာမှာ သွားကြိုမယ်။ ဆီရက်တလ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က
 နွေရာသီတစ်ခုမှာ မိန်းမက သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်။ အဲဒီကတည်း
 က ကျုပ်မိန်းမနဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ အဆက်အသွယ်တော့
 ရှိနေကြတယ်။ ကက်ဆက်ခွေမှာ အသံသွင်းပြီး စာတိုက်ကနေ အပြန်

၁။ Cathedral

အလှန် ပို့ကြတယ်။ သူ လာလည်မယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်က သိပ် လိုလိုလားလား မရှိလှဘူး။ ကျုပ်နဲ့မှလည်း မသိပဲကိုး။ မျက်စိ မမြင်ဘူး ဆိုတာကိုက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာပဲ။ ကျုပ် အတွေး ထဲက မျက်မမြင် ဆိုတာက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြည့်ခဲ့ဖူးတာပဲ ရှိတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မျက်မမြင်ဆိုတာက ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားတယ်။ တစ်ခါ မှ မရယ်ကြဘူး။ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ မျက်မမြင် ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုက ကျုပ်အတွက် ဘဝင် မကျနိုင်စရာ တစ်မျိုးပဲ။

အဲဒီနေ့တုန်းက ဆီရက်တလ်မှာ အမျိုးသမီးက ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ အလုပ် ရှာနေတယ်။ နွေကုန်ရင် သူနဲ့ ယူမယ်လို့ လုပ်ထားတဲ့ အမျိုးသား က အရာရှိသင်တန်းကျောင်းမှာ။ သူ့မှာလည်း ပိုက်ဆံရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ချင်းက အတော့်ကို ချစ်ကြိုက်နေကြတာ။ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ တစ်ခု တွေ့တယ်။ “အလိုရှိသည်။ မျက်မမြင်တစ်ယောက်အတွက် စာဖတ်ပေးရန်” တဲ့။ ဖုန်းနံပါတ် ပါတယ်။ အမျိုးသမီးက ဖုန်းဆက်ပြီး သွားတော့ ချက် ချင်း အလုပ်ရသွားတယ်။ အဲဒီ မျက်မမြင်နဲ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရ တယ်။ သူ့ဆီ လာတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေ၊ လေ့လာချက်တွေ မျိုးစုံပဲ။ ဖတ်ပြ ရတယ်။ မြို့နယ်ရဲ့ လူမှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်တဲ့ ရုံးမှာ သူ့အတွက် ရုံးခန်း ကလေး ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကူညီ လုပ်ဆောင်ပေးရတယ်။ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ မျက်မမြင်ကြီးဟာ အတော်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကျုပ် ဘယ်လို သိသလဲ။ ကျုပ်မိန်းမ ပြောပြလို့။ ဒီပြင် တခြားဟာတွေ လည်း ပြောပြသေးတယ်။ သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ မျက်မမြင် ကြီးက သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို ထိကြည့်ချင် တယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ မိန်းမက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ မိန်းမ ပြောပြတာ ကတော့ မျက်မမြင်ကြီးက သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး လက်ချောင်းကလေး တွေနဲ့ ထိကြည့်သတဲ့။ နှာခေါင်းတို့၊ ကုပ်တို့ကိုတောင် ပါသေးသတဲ့။ မိန်းမက ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ အမြဲလို ကဗျာစပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့် မိသေး ဆိုပဲ။ နှစ်စဉ် ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ် စပ်မိတယ်တဲ့။ အထူးသဖြင့် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု သူ့ကို ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ အခါမျိုးမှာ တဲ့။

မိန်းမနဲ့ ကျုပ်တို့ စကြိုက်ကြလို့ အတူသွားလာစက သူက ကျုပ်ကို ကဗျာတွေ ပြဖူးတယ်။ ကဗျာထဲမှာ မျက်မမြင်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရွှေလျားနေတာကို သတိရနေတယ် ဆိုတာ ပါတယ်။ ကဗျာထဲမှာ မျက်မမြင်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေက သူ့နှုတ်ခမ်း၊ နှာခေါင်းတွေကို ထိတော့ သူ ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကဗျာကို သိပ်အလေးမထားတော့ မှတ်မိမနေဘူး။ သူ့ကိုတော့ ကျုပ်ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ မပြောလိုက်ဘူး။ ကဗျာကို ကျုပ်နားမလည်တာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်။ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ဖတ်စရာ တစ်ခုခု ရှာတဲ့အခါမျိုးမှာ အဲဒါမျိုးကိုတော့ ယူပြီး ဖတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတုန်းက သူနဲ့ ယူမယ်ဆိုတဲ့ အရာရှိလောင်း ဆိုတာက သူ့ငယ်ရည်းစား။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီနေ့ အကုန်မှာ မျက်မမြင်ကြီးက မျက်နှာကို လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ထိကြည့်ပြီးတဲ့နောက် သူလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး သူ့ရည်းစားနဲ့ ယူလိုက်ကြတယ်။ ယူတော့ သူ့ရည်းစားက အရာရှိဖြစ်နေပြီ။ ဆီရက်တယ်က ပြောင်းကြရတယ်။ မျက်မမြင်ကြီးနဲ့ကတော့ အဆက်အသွယ် ရှိနေကြသေးတယ်။ ပြောင်းသွားကြပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ ပြန်ဆက်သွယ်မိကြတာပဲ။ အလံဘားမားက လေတပ်စခန်းကနေ ညဘက် တစ်နာရီလောက်မှာ အမျိုးသမီးက ဖုန်းဆက်တာ။ အမျိုးသမီးက စကားပြောချင်လို့။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ မျက်မမြင်ကြီးက အမျိုးသမီးကို သူ့ရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ကို ကက်ဆက်တိပ်ထဲမှာ ပြောပြီး သူ့ဆီ ပို့လိုက်ဖို့ ပြောသတဲ့။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်။ ပို့လိုက်တဲ့ တိပ်ခွေထဲမှာ သူတို့လင်မယား တိပ်ထဲမှာ ဘယ်လို နေကြရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားကို သူ ချစ်ပေတဲ့ နေနေရတဲ့ နေရာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားဟာ ယန္တရားရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ပါတယ်။

သူ ရေးထားတဲ့ ကဗျာထဲမှာ မျက်မမြင်ကြီးအကြောင်း ပါတယ်

ဆိုတာလည်း ထည့်ပြောထားတယ်။ လေတပ်အရာရှိ တစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဘဝဟာ ဘယ်လို ဆိုတာလည်း ကဗျာထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာလည်း ပြောထည့်လိုက်တယ်။ ကဗျာက ပြီးတော့ မပြီးသေးဘူး။ ရေးနေတုန်းပဲ။ မျက်မမြင်ကြီးကလည်း တိပ်ခွေထဲ အသံသွင်း။ ပြန်ပို့။ မိန်းမကလည်း ထပ်အသံသွင်း။ ပို့။ ဒီလို လုပ်နေတာ အတော်တောင် ကြာသွားတယ်။ ကျုပ်မိန်းမရဲ့ ယောက်ျား အရာရှိမင်းခမျာလည်း ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်း ပြောင်းရတယ်။ မူဒီ လေတပ်စခန်း၊ မဂ္ဂားယား၊ မကော်နယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ စကရာမင်တိုနားက ထရာဗစ် လေတပ်စခန်း။ ရောက်ရာ အရပ်ကနေ တိပ်ခွေပို့တာပဲ။ အဲဒီရောက်တော့ သူ့အနေနဲ့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလို ဘဝမျိုးမှာ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဆေးဗီရိုထဲမှာ တွေ့တွေ့သမျှ ဆေးလုံးကလေးတွေ ယူပြီး ဂျင် တစ်လုံးနဲ့ သောက်ချပစ်လိုက်တော့တယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးပူပူနဲ့ ရေချိုး လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် သူလည်း မေ့သွားရောတဲ့။

ဒါပေတဲ့ သေမသွားဘူး။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ အရာရှိမင်း နာမည်က ဘာတဲ့။ ငယ်ရည်းစားဆိုတဲ့ ငနဲဟာလေ။ အိမ် ပြန်လာတော့ သူ့မိန်းမကို တွေ့တာပဲ။ လူနာတင်ကားကို ခေါ်။ အဲဒါ တွေကို သူက တိပ်ခွေထဲမှာ အကုန်ပြောပြီး မျက်မမြင်ကြီးဆီ ပို့တာ။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တိပ်ထဲမှာ ပြောထည့်ပြီး တက်သုတ်ရိုက် ပို့နေတာပဲ။ တိပ်တစ်ခုထဲမှာတော့ သူက သူ့ယောက်ျား အရာရှိမင်းဆီကနေ ထွက်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်တစ်ခုမှာတော့ သူ့ကို ကွာရှင်းပြတ်စဲတယ် ဆိုတာကို ပြောတယ်။ နောက်တော့ သူနဲ့ ကျုပ် သွားသွားလာလာ ရှိလာကြတယ်။ ဒါကိုလည်း မျက်မမြင်ကြီးဆီ ပို့တဲ့ တိပ်ခွေထဲမှာ ထည့်ပြောတယ်။ သူကတော့ မျက်မမြင်ကြီးကို အကုန် ပြောတာပဲ။ ပြောတယ်လို့တော့ ကျုပ် ထင်တာပဲ။ တစ်ခါတော့ သူက မျက်မမြင်ကြီးဆီက နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ တိပ်ခွေကို ကျုပ် များ နားထောင်ချင်သလားလို့ မေးတယ်။ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ တိပ်ခွေ ထဲမှာ ကျုပ်လည်း ပါသတဲ့။ ကောင်းပြီလို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ် နားထောင်ကြည့်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး သောက်ကြရင်း နားထောင်တယ်။ နားထောင်ဖို့ အသင့် ဖြစ်ကြတယ်။ ပထမဦးဆုံး သူက တိပ်ခွေကို ထည့်ပြီး ခလုတ်တချို့ကို နှိပ်တယ်။ နောက်တော့ စပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။ တိပ်ခွေက အသံထွက်လာတော့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောနေတာကို ကြားရတယ်။ သူက အသံ တိုးလိုက်တယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောနေကြတုန်း ကျုပ်နဲ့ သိတောင်မှ မသိတဲ့ အဲဒီ မျက်မမြင်ကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ကျုပ်နာမည် ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ “မင်း ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ရသမျှနဲ့ ငါ နိဂုံးဆွဲကြည့်လို့ ရတာကတော့” လို့ ပြောသံ ကြားရတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ အိမ်တံခါးခေါက်သံ ကြားရလို့ နားထောင်နေတာ ပျက်သွားတယ်။ ထပ်ပြီး နားမထောင်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါပေတဲ့လည်း ကျုပ် သိသင့်တာ ကြားရပြီးပြီလို့ ထင်တယ်။ ကျုပ် နားထောင်ချင်တာလည်း ဒါလောက်ပါ။

ခုတော့ အဲဒီ မျက်မမြင်ကြီးက ကျုပ်အိမ်မှာ လာပြီး ညအိပ်ညနေ နေမယ်လို့တဲ့။

“သူတော့ အပျင်းပြေ ဘောလုံးပစ်တဲ့ဆီ ခေါ်သွားမှ ထင်တယ်” လို့ ကျုပ်မိန်းမကို ပြောလိုက်တယ်။ သူက စဉ်းတီတုံးမှာ အာလူး ကိုင်နေတယ်။ လက်ထဲက ဓားကို ချပြီး ကျုပ်ဘက် လှည့်လိုက်တယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ရင်” လို့ ဆိုပြီး သူက စကား စတယ်။ “ဒီတစ်ခုတော့ ကျွန်မကို လုပ်ပေး။ ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ထားလိုက်။ ရှင့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း၊ ဘယ်လို မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကို လာလည်တဲ့အခါ ကျွန်မအနေနဲ့ အိမ်မှာ အားနာပါးနာ ဖြစ်မနေရအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးခဲ့တယ်” လို့ ဆက်ပြောပြီး လက်သုတ်ပဝါနဲ့ လက်ကို သုတ်နေတယ်။

“ငါ့မှာ မျက်မမြင်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှ မရှိပဲ” လို့ ကျုပ်က ပြောတယ်။

“ရှင့်မှာ ဘာသူငယ်ချင်းမှ မရှိပဲ” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဒီပြင် ခုနေအခါက ...” သူက စကားဆက်ပြန်တယ်။ “အကျိုးနည်း ... မကြာခင်

ကပဲ သူ့မိန်းမ ဆုံးသွားတာ။ ရှင် ဒါကလေးမှ နားမလည်နိုင်ဘူးလား။ သူ့ခမျာ မိန်းမ ဆုံးသွားတယ်”

ကျုပ်တော့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး။ ဒီတော့ သူက မျက်မမြင်ကြီးရဲ့ မိန်းမအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြတယ်။ မျက်မမြင်ကြီးရဲ့ မိန်းမ နာမည်က “ဘူလာ”တဲ့။ ဘူလာ ဆိုတာက ကပ္ပိမတွေ နာမည်ပဲ။

“သူ့မိန်းမက ကပ္ပလီမလား”လို့ ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။

“ရှင် ရူးနေသလား”လို့ ကျုပ်မိန်းမက မေးတယ်။ “ရှင် ဘာဖြစ်နေတာတဲ့”လို့ ထပ်ပြောရင်း အာလူး လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ကြမ်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျပြီး မီးဖိုအောက်ထဲဆီ လိမ့်သွားတာ ကျုပ် မြင်လိုက်တယ်။ “ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မူးနေပြီလား”လို့ မေးတယ်။

“ငါ မေးကြည့်တာပါ”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ် သိချင်တာထက် ပိုပြီး အသေးစိတ် ပြောပြတော့တယ်။ ကျုပ်လည်း ဖန်ခွက်ထဲ ထပ်ဖြည့်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲက စားပွဲဆီ သွားထိုင်ရင်း နားထောင်နေမိတယ်။ ဇာတ်ရည်လည်သလို ရှိလာတယ်။

ကျုပ်မိန်းမက မျက်မမြင်ကြီးဆီမှာ အလုပ် မလုပ်တော့တဲ့ အဲဒီ နှစ် နွေမှာ ဘူလာက အလုပ်ရသွားတယ်။ မကြာခင်ပဲ ဘူလာနဲ့ မျက်မမြင်ကြီးတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ အကျဉ်းချုံး လက်ထပ်ကြတာပဲပေါ့။ အကျဉ်းမချုံးလို့လည်း ဘယ်သူက လာမှာမို့လဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရယ်၊ သင်းအုပ်ဆရာ လင်မယားရယ်ပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်တာ။ မျက်မမြင်ကြီး အပြောကတော့ ဘူလာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်ချင်လို့ ဆိုပဲ။ အဲဒီကတည်းက ဘူလာမှာ ကင်ဆာရောဂါ စွဲနေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သား ရှစ်နှစ်လောက် မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေတုန်း ဘူလာ့ ကျန်းမာရေးက ဆိုးရွားလာတယ်။ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဆိုတာက ကျုပ်မိန်းမ သုံးတဲ့ စကားလုံး။ ဆီရက်တလ်ဆေးရုံမှာ ဆုံးတယ်။ ဆုံးတော့ မျက်မမြင်ကြီးက ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း ဘူလာရဲ့လက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သား

လက်ထပ်ကြတယ်၊ အတူ နေတယ်၊ အတူ အလုပ်လုပ်တယ်၊ အတူ အိပ်
 တယ်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားမှာ သေချာတယ်။ ဒီနောက် မျက်မမြင်ကြီးဟာ
 ဘူလာကို မြေမြုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ မိန်းမဟာ ဘယ်လိုနေတယ်
 ဆိုတာ တစ်ချက်ကလေးမှ မမြင်ဖူးလိုက်ရဘူး။ ကျုပ်အဖို့တော့ နားကို
 မလည်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ မျက်မမြင်ကြီးကို နည်းနည်း သနားမိပါ
 တယ်။ ဒါပေတဲ့ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ သူ့မိန်းမခမျာ ဘယ်လို နေထိုင်
 သွားခဲ့ရရှာတယ် ဆိုတာကို တွေးနေမိတယ်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။
 သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်ထဲက မိန်းမတစ်ယောက်
 ဆိုတာကို သူ ဘယ်လိုမှ မရခဲ့ဘူး။ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူက
 ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ လူဆီကလည်း ဘယ်လို ချီးကျူးသံမှ ကြားရမှာ
 မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာထားက ဘယ်လိုနေနေ သူ့ယောက်ျားက သိမှာ
 မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်လိမ်းလိမ်း၊ မလိမ်းလိမ်း သူ့ယောက်ျား
 အတွက်က ဘာထူးမှာမို့လဲ။ သူကသာ လုပ်ချင်ရင် မျက်လုံးတစ်လုံးမှာ
 မျက်နှာချေ တစ်ရောင်စီ ဆိုးဦး။ နှာခေါင်းမှာ နှာကွင်းတပ်ဦး။ ဘောင်းဘီ
 အဝါရောင် ဝတ်၊ ဖိနပ် မရန်းရောင် စီး၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ သိပ်မထူးဘူး။
 နောက်ဆုံးတော့ သူ့လက်ကလေးကို မျက်မမြင်ကြီးက ကိုင်ပြီး သေသွား
 ရရှာတာပဲ။ မမြင်ရတဲ့ မျက်စိထဲက မျက်ရည်ကျလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကတော့
 အဲဒီလို တွေးကြည့်နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒထဲမှာတော့ သူ့ကို
 ဘယ်လိုဘယ်ပုံရယ်လို့ မမြင်ရတာချင်း အတူတူ မြန်မြန်သေသွားတာပဲ
 ကောင်းတယ်လို့ ရှိနေမယ့်ပုံပဲ။ သေသွားတော့ ရောဘတ်အတွက် ပိုက်ဆံ
 အနည်းအကျဉ်း ရမယ့် အသက်အာမခံ ပေါ်လစီကလေး တစ်ခုနဲ့ မက်
 ဟီကို ပိုက်ဆံ ပေဆို နှစ်ဆယ်တန်ရဲ့ တစ်ဝက် ရလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့
 တစ်ဝက်က ခေါင်းထဲ ထည့်လိုက်ရလို့။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ကျုပ်မိန်းမက သူ့ကို ဘူတာမှာ သွား
 ကြိုတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိတော့ အိမ်မှာ ထိုင်စောင့်
 နေပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ မျက်မမြင်ကြီးကိုပဲ အပြစ်တင်ရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်
 လည်း စောင့်ရင်း သောက်လိုက်၊ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်လိုက် လုပ်နေ

တုန်း အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ လက်ထဲမှာ ဖန်ခွက် ကိုင်ထားရင်း ဆိုဖာက ထပြီး ပြတင်းပေါက်အနားကနေ ရပ်ကြည့်လိုက် မိတယ်။

ကားကို ရပ်နေရင်း ရယ်နေတဲ့ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ် တွေ့ရတယ်။ ကားအပြင်ဘက် ထွက်လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်တာ ကျုပ် တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ဝေလို့ပဲ။ အံ့စရာပဲ။ မျက်မမြင်ကြီးက ကား ထဲက ထွက်မယ်လို့ လုပ်နေတဲ့ ကားရဲ့ တခြားဘက်ဆီကို သူ သွားတယ်။ မျက်မမြင်ကြီးက မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်း မွေးနဲ့ မျက်မမြင်။ ကျုပ်ကတော့ လွန်သဗျာလို့ပဲ ပြောချင်တယ်။ မျက် မမြင်ကြီးက ကားရဲ့ နောက်ဘက်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံပေါ်က သူ့ရဲ့သေတ္တာ ကို လှမ်းပြီး ဆွဲထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမက မျက်မမြင်ရဲ့ လက် မောင်းကို အသာတွဲလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ပိတ်။ စကားလေး တပြော ပြောနဲ့ အိမ်ဆီကို လျှောက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်က လှေကား ထစ်တွေကို တက်လာတယ်။ ကျုပ်က ရုပ်မြင်သံကြားကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ဖန်ခွက်ထဲက အကုန် မော့ပစ်လိုက်တယ်။ ဖန်ခွက်ကို ဆေးပြီး လက် သုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ တံခါးဝဆီ သွားလိုက်တယ်။

ကျုပ်မိန်းမက ပြောတယ်။ “ဟောဒါ ရောဘတ်ပဲ။ ရောဘတ်၊ ဒီဟာကတော့ ကျွန်မ ယောက်ျားပဲ။ ရှင့်ကို ပြောပြဖူးတယ်”လို့ ဆိုပြီး ပြောရင်း ပြုံးနေတယ်။ မျက်မမြင်ကြီးရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီလက်ကို အသာ ဆွဲထားတယ်။

မျက်မမြင်ကြီးက လက်ထဲက သေတ္တာကို ချလိုက်ပြီး လက်ကမ်း လိုက်တယ်။

ကျုပ်ကလည်း သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူက ခပ်ပြင်းပြင်း ညှစ်ထားတယ်။ ပြီးမှ လွှတ်လိုက်တယ်။

“ကျုပ်တို့ချင်း သိနေနှင့်သလိုပဲ ကျုပ် ခံစားရမိတယ်”လို့ သူက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောတယ်။

“ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပါပဲ”လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

တခြားလည်း ဘာပြောရမှန်းမှ မသိပဲကိုး။ ပြီးတော့မှ “ဝင်ပါ။ ခင်ဗျား အကြောင်း အများကြီး ကြားဖူးထားရပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့တစ်သိုက်လည်း ဆင်ဝင်ဆီကနေ ဧည့်ခန်းထဲ ရွှေ့လာခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကတော့ မျက်မမြင်ကြီးရဲ့ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ထိန်းထားပေးတယ်။ မျက်မမြင်ကြီးက တခြားလက်တစ်ဖက်နဲ့ သေတ္တာကို ကိုင်ထားတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကတော့ “ဒီနေရာမှာတော့ ရှင် ဘယ်ဘက်ကို။ ဟုတ်ပြီ။ ကိုင်၊ သတိထား။ ဒီမှာ ကုလားထိုင် ရှိတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီမှာ ထိုင်ချေ။ အဲဒါက ဆိုဖာပဲ။ ကျွန်မတို့ ဝယ်ထားတာ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်” ဆိုပြီး ပြောဆိုနေတယ်။

ကျုပ်ကလည်း အရင် ဆိုဖာဟောင်းအကြောင်း ပြောဦးမယ်လို့ပဲ။ ဆိုဖာဟောင်းကို ကျုပ်က ကြိုက်တယ်။ ဒါပေတဲ့ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက်သားကတော့ တခြား ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းကလေးတွေ ပြောနေကြတယ်။ ဟာ့ဆန်မြစ်ကမ်းပါးက ရထားစီးလာရင် ရှုခင်းကောင်းတယ် ဆိုတာ။ နျူးယောက်ကို သွားရင် ညာဘက်က ထိုင်၊ နျူးယောက်က လာရင် ဘယ်ဘက်က ထိုင် ဆိုတာ မျိုးတွေ ပြောနေကြတယ်။

“ရထားစီးလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား” လို့ ကျုပ်က မေးမိတယ်။ “နေစမ်း ၏ပါဦး။ ဘယ်ဘက်က ထိုင်စီးခဲ့တုံး” လို့ ထပ်မေးမိတယ်။

“ရှင်ဟာက ဘယ်လို မေးခွန်းလဲ။ ဘယ်ဘက်က စီးခဲ့သလဲ ဆိုတာ။ ဘယ်ဘက်က စီးစီး ဘာထူးခြားလို့လဲ” လို့ ကျုပ်မိန်းမက ဝင်ပြောတယ်။

“မေးကြည့်တာပါ” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ညာဘက်ကပါ” လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ဖြေတယ်။ “ကျုပ် ရထား မစီးဖူးတာ နှစ်လေးဆယ် နီးပြီ။ ကလေး ကတည်းကပဲ။ မိဘတွေ ရှိတုန်းက စီးခဲ့ဖူးတာ။ ကြာလှပြီပေါ့။ ဘယ်လို နေတယ် ဆိုတာတောင် မေ့မတတ် ရှိနေပြီ။ ကျုပ်မလည်း မုတ်ဆိတ်တောင် ဖြူနေပြီကိုး” လို့ သူက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်မိန်းမကို “ကျုပ်ကို လူတွေက အဲဒီလို

ပြောကြတာပဲ။ ကျုပ်ကရော ထူးခြားနေလို့လား”လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ရှင့် ကြည့်ရတာ ထူးခြားနေတယ် ရောဘတ်”လို့ ကျုပ်မိန်းမက ဖြေရင်း “ရောဘတ်၊ ရောဘတ်နဲ့ ခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်” လို့ ပြောတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး သူ့မှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ပခုံး အသာ တွန့်ပြလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဘဝမှာက မျက်စိမမြင်တဲ့ လူကို တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးဘူး၊ သိလည်း မသိဖူးဘူး။ ဒီမျက်စိမမြင်ကြီးကတော့ လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ် နီးလောက်ပြီ။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ လက်ပြင်က ကြီး ကြီး။ ဘောင်းဘီက အညို၊ ဖိနပ်က အညို၊ အညိုရောင်နုနု ရှုပ်အင်္ကျီ။ လည်စည်းနဲ့ စပို့ကုတ် ဝတ်ထားတယ်။ စတိုင်ကျကျပဲ။ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ် အပြည့်နဲ့။ ဒါပေတဲ့ မျက်စိမမြင်တွေ ကိုင်တဲ့ တုတ်ကလေးလည်း မကိုင်ဘူး။ နေကာမျက်မှန် အမည်းလည်း တပ်မထားဘူး။ ကျုပ် အမြဲ တမ်း ထင်ထားတာက မျက်စိမမြင် မှန်ရင် နေကာမျက်မှန်အမည်း တပ်ကို တပ်ရမယ်။ သူ့မှာ နေကာမျက်မှန်တစ်လက်တော့ ရှိစေချင်တယ်။ ရုတ် တရက် ကြည့်လိုက်ရင်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့သူကိုယ်ကိုယ်လိုပဲ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ မတူမှန်း သိရတယ်။ မျက်လုံးအိမ် ထဲမှာ အဖြူရောင် များနေတယ်။ မျက်လုံးအိမ်က ကလယ်ကလယ် ဖြစ် နေတာ မရပ်တော့ဘူးလို့ပဲ။ ကြောက်စရာပဲ၊ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် စိုက်ပြီး ကြည့်မိတယ်။ ဘယ်ဘက် သူငယ်အိမ်က နှာခေါင်းဘက်ဆီကို စိုက် နေပြီး၊ တခြားတစ်ခုက တစ်နေရာရာမှာ ရပ်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားနေ သလိုပဲ။ ကြိုးစားနေသလိုပဲလို့ ထင်ရတာ။ သူ သိသိ၊ မသိသိ မျက်လုံး ကတော့ ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေတာပဲ။

ကျုပ်က “ခင်ဗျား တစ်ခုခု သောက်ပါလား။ ဘာများ သောက်မလဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ဟိုဟာ နည်းနည်း၊ ဒီဟာ နည်းနည်းတော့ ရှိတယ်။ သောက် တယ် ဆိုတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ အပန်းဖြေမှုတစ်ခုပဲ”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ကလည်း ဝိစကီသမားပဲ”လို့ သူ့အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မြန်မြန်ကြီး ပြန်ပြောတယ်။

“ကောင်းပါ့ ကိုယ့်လူ။ ကျုပ် သိပါသော်ကော”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

ဆိုဖာနံဆားမှာ ချထားတဲ့ သူ့ရဲ့သေတ္တာကို သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ စမ်းကြည့်နေတယ်။ သူ့ဘာသာ သူ့အနေအထားကို ရှာနေပုံရတယ်။ ဒီအတွက်တော့ သူ့ကို ကျုပ် အပြစ်မတင်ဘူး။

“သေတ္တာကို ရှင့်အခန်းထဲ ကျွန်မ ပို့ပေးပါ့မယ်”လို့ ကျုပ်မိန်းမက ပြောတယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သွားမှ ယူသွားတာပေါ့”လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ဝိစကီထဲ ရေကလေး နည်းနည်း ရောမလား”လို့ ကျုပ်က မေးမိတယ်။

“မဆိုသလောက်ကလေးပေါ့”လို့ သူက ပြောတယ်။

“ကျုပ် သိပါသော်ကော”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

သူက ပြောပြန်တယ်။ “တကယ့်ကို မဆိုသလောက်ပဲဗျာ။ အိုင်းရစ်မင်းသား ဘယ်ရီဖစ်(စ)ဂျရယ်ဆို ထင်ရဲ့။ ဒီနေ့တော့ ကျုပ် ကြိုက်တယ်။ ဖစ်(စ)ဂျရယ်က ပြောတယ်။ ကျုပ် ရေသောက်တယ်ဆိုရင် ရေ သောက်တယ်။ ကျုပ် ဝိစကီသောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဝိစကီပဲ သောက်တယ်တဲ့”။ ကျုပ်မိန်းမက ရယ်တယ်။ မျက်မမြင်ကြီးက သူ့လက်နဲ့ သူ့မှတ်ဆိတ်ကို အသာ ပင့်တင်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ အသာ လွှတ်ချလိုက်တယ်။

ကျုပ်လည်း ဝိစကီ သွားထည့်လိုက်တယ်။ ဖန်ခွက်ကြီး သုံးခွက်။ ရေကတော့ အဖြစ်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့လည်း သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ကြရင်း ရောဘတ်ရဲ့ ခရီးသွားခဲ့ပုံတွေအကြောင်း ပြောကြဆိုကြတယ်။ ပထမ ပြောတာကတော့ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေကနေ ကောနက်တီးကန်ဆီကို သွားတဲ့ ခရီး။ ပြီးတော့ ကောနက်တီးကန်ကနေ ဒီကိုလာတာ။ သူ သွားခဲ့တဲ့ ခရီးကို လိုက်ပါနေရသမို့ ကျုပ်တို့လည်း နောက်

တစ်ခွက်စီ ကြိတ်ကြပြန်တယ်။

ကျုပ် ဖတ်ခဲ့ဖူးတာ တစ်ခုကို သတိရလိုက်မိတယ်။ မျက်မမြင်တွေ က ဆေးလိပ်၊ ဆေးတံ မသောက်ကြဘူးတဲ့။ တွက်ဆကြည့်ရတာကတော့ သူတို့ ရှူထုတ်တဲ့ မီးခိုးကို သူတို့ မမြင်ရလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ် သိတာ ကတော့ ဒါလောက်ပဲ။ ဒါလောက်ပဲ မျက်မမြင်တွေအကြောင်း သိတယ်။ ဒါပေတဲ့ ဒီမျက်မမြင်ကြီးကျတော့ ဖင်ကပ်တဲ့အထိ သောက်ရုံ မကဘူး၊ တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်ပဲ။ ဆေးလိပ်ပြာခွက် လျှံသွားလို့ ကျုပ်မိန်းမက ထပြီး သွန်ပစ်ရသေးတယ်။

ကျုပ်တို့ ညစာ စားမယ်ရယ်လို့ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ကြတော့ နောက်ထပ် သောက်ကြပြန်တယ်။ ရောဘတ်ရဲ့ ပန်းကန်ထဲကို ကျုပ် မိန်းမက အသားတုံးတွေ၊ အာလူးတွေ၊ ပဲသီးတွေ ထည့်ပေးတာ မောက် နေတာပဲ။ ကျုပ်က ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် ထောပတ်သုတ်ပေးလိုက်ပြီး “ဟော ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နည်း နည်း မော့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “ကိုင်း ... ဆုတောင်းကြရအောင်” လို့ ကျုပ်က ပြောတော့ မျက်မမြင်ကြီးက သူ့ခေါင်းကို အသာ ညွတ်လိုက် တယ်။ ကျုပ်မိန်းမကတော့ အံ့အားသင့်သွားလို့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ရယ်နဲ့။ “တယ်လီဖုန်း မမြည်ဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ အစာတွေလည်း အေးမသွားအောင်လို့” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ စပြီး စားလိုက်ကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ စားစရာ မှန်သမျှ စားပစ်လိုက်ကြတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုတာများ မရှိတော့ဘူးလို့ သဘောထားပြီးကို စားလိုက်ကြတာ။ စကားတောင် မပြောကြဘူး။ ကျုပ် တို့ စားတယ်၊ မျိုတယ်။ စားပွဲတစ်ခုလုံး ပြောင်အောင် စားပစ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ တကယ့်ကို စားကြတာ။ မျက်မမြင်ကြီးက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ သူ့ပန်းကန်ထဲက အစာတွေကို ဘယ်မှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ခက်ရင်းနဲ့ ဓား သုံးပြီး အမဲသား လှီးနေတာကို ကျုပ်ကတော့ စိတ်ဝင် တစားနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ သူက အမဲသားတုံးကို နှစ်တုံး ဖြတ်လိုက် တယ်။ ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ အာလူး၊

ပဲသီးကို ယူစားလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ပေါင်မုန့်ကို ခပ်ကြီးကြီး ဖဲ့ပြီး စားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နို့ အတော်များများ သောက်လိုက်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့ သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ကိုင်တွယ် စားတယ်။ ဒီအတွက်တော့ သူ့မှာ စနောင့်စနင်း ဖြစ်မိပုံ မပေါ်ဘူး။

ကျုပ်တို့ အားလုံးလိုလို စားပစ်လိုက်ကြတာ။ ပြောမယ်ဆိုရင် စတော်ဘယ်ရီနဲ့ ဖုတ်ထားတဲ့ မုန့်တစ်ဝက်တောင် ပါသေးတယ်။ အဲ့အား သင့်သလိုမျိုး ဖြစ်ပြီး ခဏလောက်ကြာအောင် ကျုပ်တို့ဘာသာ ထိုင်နေ မိကြတယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးသီးကလေးတွေ ထွက်လာတယ်။ နောက် ဆုံးတော့ ထမင်းစား စားပွဲက ထလာခဲ့ကြတယ်။ စားသောက်ထားတဲ့ ပန်းကန်တွေ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကြတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခုနက ထိုင်ထား တဲ့ နေရာတွေမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ရောဘတ်နဲ့ ကျုပ်မိန်းမက တော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်က ထိုင်ခုံကြီးကြီး တစ်ခုမှာ ထိုင်တယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်လောက် သောက်ကြရင်း ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တာအတွင်းက သူတို့ ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောကြတယ်။ များသောအားဖြင့် ကျုပ်က နားထောင်ရုံသက်သက်ပေါ့။ တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစတော့ ဝင်ပြောတာပေါ့လေ။ သူ့အထင်ထဲမှာ ကျုပ် တော့ဖြင့် အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူးရယ်လို့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ဘာသာ သူတို့အကြားမှာ မဝင်နိုင်ဘူးရယ်လို့ ထင်နေမှာပဲလို့ ကျုပ် မိန်းမက မထင်စေချင်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်းက သူတို့ ဘာသာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောနေကြတယ်။ ကျုပ်မိန်းမ ဆီက ကျုပ်အကြောင်းများ ထည့်ပြောတာ ကြားရလေမလားလို့ မျှော်နေ မိတတ်တယ်။ “ဒီတုန်း ကျွန်မယောက်ျားလည်း ဘာဘာ၊ ညာညာ” ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဒါပေတဲ့ ဘာမှ မကြားခဲ့ရပါဘူး။ ရောဘတ် အကြောင်း ချည်းပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းနည်းတော့ လုပ်ဖူးတာချည်းပဲ။ ကြည့်ရတာ ကတော့ဖြင့် ဟိုဟာ စပ်စပ်၊ ဒီဟာ စပ်စပ် ဆိုတာမျိုးပဲ။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် အမ်း(မ)ဝေး ကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းဖြန့်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အလုပ် လုပ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီက

ရတဲ့ ကော်မရှင်ခန့် စားသောက်နေခဲ့ကြတာပဲ။ မျက်မမြင်ကြီးက အပျော်တမ်း ရေဒီယိုအော်ပရေတာလည်း လုပ်တယ်။ သူ့လို အပျော်တမ်း ရေဒီယိုအော်ပရေတာတွေနဲ့ စကားပြောကြပုံကို သူက အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောပြတယ်။ ရေဒီယိုအော်ပရေတာတွေဟာ ဝမ်း၊ ဖိလစ်ပီး(န)၊ အလ်လက်စတာ၊ တဟီတီ၊ နေရာအစုံကပဲ။ သူသာ အလည်သွားမယ်ဆိုရင် အရပ်တကာမှာ သူ့မိတ်ဆွေ အပုံကြီးပဲလို့ သူက ပြောတယ်။ ကျုပ်ဘက်ကိုလည်း မကြာမကြာ လှည့်ကြည့်ရင်း သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို သပ်တယ်။ တောမေးတောင်မေး လုပ်တယ်။ ခု ရာထူးမှာ ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ (သုံးနှစ်)။ လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကို သဘောကျရဲ့လား (မကျဘူး)။ ဆက်လုပ်နေဦးမှာလား (မလုပ်လို့ ဘာသွားလုပ်ရမှာတုံး)။ နောက်ဆုံး သူလည်း မေးစရာ ကုန်သွားပုံပေါက်တော့ ကျုပ်လည်း ထပြီး ရုပ်မြင်သံကြားကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို ဒေါထတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တယ်။ အကြီးအကျယ် ချဲ့တော့မယ်လို့ပဲ။ နောက်တော့ မျက်မမြင်ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး “ရောဘတ်၊ ရှင့်မှာ ရုပ်မြင်သံကြား ရှိသလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

မျက်မမြင်ကြီးက ဖြေတယ်။ “ရှိတာပေါ့၊ နှစ်လုံးတောင်။ ဆေးရောင်စုံက တစ်လုံး၊ အဖြူအမည်းက ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်ကြီးက တစ်လုံး။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ကျုပ်က ရုပ်မြင်သံကြားကို ဖွင့်တော့မယ်ဆိုရင် ဆေးရောင်စုံကိုပဲ အမြဲ ဖွင့်လေ့ရှိတယ်။ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလား။”

သူ ပြောတာကို ကျုပ်ကတော့ ဘာပြန်ပြောလိုက်ချင်မှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ဘာမှကို ပြန်ပြောစရာ မရှိဘူး။ ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်မှလည်း ပေးစရာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ပြနေတဲ့ သတင်းအစီအစဉ်ကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ သတင်းပြောနေတဲ့ လူက ပြောနေတာကိုပဲ ကြိုးစား နားထောင်နေမိတယ်။

“ခုဟာက ဆေးရောင်စုံ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်ကို ဘယ်လို

သိသလဲလို့တော့ မမေးနဲ့။ ကျုပ် သိတယ်”လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ပြောတယ်။

“ကျုပ်တို့ အဟောင်းနဲ့ လဲလိုက်တာ။ အတော်တောင် ကြာသွားပြီ”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

မျက်မမြင်ကြီးက သူ့ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး မော့လိုက်တယ်။ သူ မုတ်ဆိတ်မွေးကို အပေါ်လှန်ပြီး သပ်လိုက်တယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း ရှေ့ကို ငိုက်လိုက်တယ်။ ကော်ဖီစားပွဲပေါ်မှာ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို နေရာတကျ ထားလိုက်ပြီး မီးခြစ်နဲ့ စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်တယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ကျောပြန်ချလိုက်ရင်း သူ့ခြေမျက်စိနားမှာ ခြေချိတ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်မိန်းမက သူ့ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ အသာကွယ်ပြီး သမ်းတယ်။ ကျောဆန့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ “ကျွန်မတော့ အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်။ ရောဘတ်၊ ရှင်လည်း နေသာသလို နေနေော်”

“ကျုပ် အဆင်ပြေပါတယ်”လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ပြောတယ်။

“ဒီအိမ်မှာ ရှင် ဘာမှ အားနာနေစရာ မရှိဘူး။ နေသာသလို နေ”လို့ ကျုပ်မိန်းမက ထပ်ပြောတယ်။

“ကျုပ် နေသာပါတယ်”လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ပြောတယ်။

ကျုပ်မိန်းမ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ သူနဲ့ ကျုပ် မိုးလေဝသ သတင်း နားထောင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အားကစားသတင်း နားထောင်တယ်။ အဲဒီအချိန်လောက် ရောက်တော့ ကျုပ်မိန်းမ ထသွားတာ အတော်ကြာပြီ။ ပြန်မှ လာဦးမှာလား ဆိုတာ ကျုပ် မသိတော့ဘူး။ အိပ်တောင် အိပ်လောက်ပြီလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူ ပြန်ဆင်းလာစေချင်တယ်။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ မျက်မမြင်ကြီးနဲ့ ကျန်နေရတာ သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ သောက်ပါဦးလားလို့ ကျုပ်က ပြောတော့ သူက သောက်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်လို ကွမ်းစားဆေးသောက် လုပ်ချင်သလားလို့ မေးလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်လည်း ယာမယ်လို့ပဲ။ ယာတော့ မယာ

ရသေးဘူး။

“ခင်ဗျား စားမှာဖြင့် စမ်းကြည့်တာပေါ့” လို့ သူက ဆိုတယ်။

“ကောင်းပြီ” လို့ ကျုပ်က ဖြေလိုက်တယ်။

ကျုပ်လည်း ကွမ်းအစ်သွားယူပြီး သူ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ထိုင်ရင်း ကွမ်းနှစ်ယာ ယာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယာကို သူ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ သူက အသာ နမ်းကြည့်ပြီး ဝါးနေတယ်။

“ကြာကြာမြို့လေ ကောင်းလေပဲ” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

သူ ဝါးနေပုံ ကြည့်တာနဲ့ သူ မစားဖူးတာ ကျုပ် ချက်ချင်း သိတယ်။

ကျုပ်မိန်းမက ညဝတ်အင်္ကျီရှည် ပန်းရောင်၊ ဖိနပ် ပန်းရောင် ဝတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။

“ဘာအနံ့လဲ” လို့ သူက မေးတယ်။

“တို့ ကွမ်းဝါးနေကြတာ” လို့ ကျုပ်က ဖြေလိုက်တယ်။

ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး မျက် မမြင်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်ရင်း “ရောဘတ်၊ ရှင် ကွမ်းဝါးတတ်မှန်း ကျွန်မ မသိဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“အခု ဝါးတတ်သွားပြီ။ ကိစ္စတိုင်းမှာ ပထမဦးဆုံး ဆိုတာကလေး ရှိရတယ် မဟုတ်လား။ ခုထိတော့ ကွမ်းက မထိသေးဘူး” လို့ မျက်မမြင် ကြီးက ပြောတယ်။

“အာမွေးလောက်ပဲ၊ ဆေးအပြင်းမှ မပါပဲ။ အသာ မြို့ရင်း အရသာ ခံနေနိုင်တာမျိုး။ လူကို ဒုက္ခပေးတာမျိုးမှ မဟုတ်ပဲ” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ဒုက္ခပေးဘူး၊ ဟုတ်စ ကိုယ့်လူ” လို့ သူက ပြောပြီး ရယ်တယ်။

ကျုပ်မိန်းမက မျက်မမြင်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အကြား ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင် ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က ကွမ်းတစ်ယာ လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ စားမယ် လို့ လုပ်ပြီးမှ “ကျွန်မ စားလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်။ ခုတောင် မျက်လုံးကို အနိုင်နိုင် ဖွင့်ထားရတာ။ ညစာ စားတာ များသွားတယ်။ အဲဒီလောက်

စားဖို့ မကောင်းဘူး”လို့ ပြောတယ်။

“စတော်ဘယ်ရီမုန့်ကြောင့် ဖြစ်မှာ။ ထမင်းစားပြီး စားလိုက်ကြ လို့ ဗိုက်လေးသွားတာ”လို့ ပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါတယ်။

“စတော်ဘယ်ရီမုန့်တွေတောင် ကျန်သေးတယ်”လို့ ကျုပ်က ပြော မိတယ်။

“စားဦးမလား ရောဘတ်”လို့ ကျုပ်မိန်းမက မေးတယ်။

“အတော်ကလေး ကြာရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စားတာပေါ့”လို့ သူက ပြန်ဖြေ တယ်။

ကျုပ်တို့လည်း ရုပ်မြင်သံကြားဘက် အာရုံထည့်လိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်မိန်းမကတော့ သမ်းပြန်တယ်။ ပြီးတော့ “ရောဘတ်၊ ရှင့်အိပ်ရာ ပြင်ပြီးပြီ။ အချိန်မရွေး သွားအိပ်နိုင်တယ်။ တစ်နေ့လုံး ရှင် ပင်ပန်းလာ တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ အိပ်ချင်တဲ့ အချိန်ကျရင် ပြော”လို့ ပြော ပြီး လက်ပိုက်လိုက်တယ်။ “ရောဘတ်၊ ကျွန်မ ပြောတာ ကြားလား”

မျက်မမြင်ကြီးက သတိဝင်သလို ဖြစ်လာပြီး “ကျုပ် ပျော်သဗျာ။ ကွမ်းက နည်းနည်းတော့ အလာသား”လို့ ပြောတယ်။

“လာသလား”လို့ ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် တစ်ယာ ယာပြီး သူ့ကို ကမ်းလိုက်တယ်။ သူကလည်း အားရပါးရ ဝါးတယ်။ ခု တစ်ကြိမ်တော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွမ်းဝါးလာပုံမျိုးပဲ။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုယ့်လူ”လို့ သူက ပြောပြီး “ကျုပ်တော့ အရှိန်ကလေး ရလာပြီ ထင်တယ်”လို့ ပြောတယ်။

“ကျွန်မတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အကြားမှာ မျက်လုံး အသာပိတ် ပြီး မှိန်းနေလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်မ ရှိနေလို့ ရှင်တို့ အားနာနေစရာ မလို ဘူး။ ကျွန်မကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် ပြော။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို ပြောတာ။ ဒီလိုဖြင့် ကျွန်မတော့ မှိန်းတော့မယ်။ ရှင်တို့ အိပ်ကြတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ပြော”လို့ ကျုပ်မိန်းမက ပြောတယ်။ “ရောဘတ်၊ ရှင့်အိပ်ရာလည်း ပြင်ပြီးပြီ။ အချိန်မရွေးပဲ။ လှေကားထိပ်က

ကျွန်မတို့အခန်းရဲ့ဘေးက အခန်းပဲ။ ရှင် အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပြပေးမယ်။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားရင်တော့ ရှင်တို့ နှိုးကြပေတော့”လို့ ကျုပ်မိန်းမက ပြောပြီး မျက်လုံးပိတ်၊ အိပ်သွားပါလေရော။

သတင်းအစီအစဉ် ပြီးသွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ထပြီး အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်တယ်။ ဆိုဖာပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမတော့ နိုးမသွားစေချင်ဘူး။ သူက ဆိုဖာနောက်ကျောကို မှီပြီး အိပ်နေတယ်။ ဇက်က လန်ပြီး ပါးစပ် ပွင့်နေတယ်။ ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်မလို လှုပ် လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီက လန်သွားလို့ သူ့ပေါင်တံ မသိမသာ ပေါ်သွားတယ်။ ကျုပ်က အင်္ကျီစကို ယူပြီး အသာပဲ ပြန်ပြီး ဖုံးပေးမလား လို့ လုပ်လိုက်တုန်း မျက်မမြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဘာပူ စရာများ ရှိလို့လဲလို့ တွေးမိတာနဲ့ မဖုံးတော့ဘူး။

“ခင်ဗျား စတော်ဘယ်ရီမုန့် စားဦးမယ် ဆိုသလားလို့”လို့ ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။

“စားမှာ”လို့ သူက ဖြေတယ်။

ကျုပ်က မေးမိပြန်တယ်။ “ခင်ဗျား ပင်ပန်းပြီလား။ အိပ်ခန်းကိုများ သွားချင်ပြီလား။ ကျောချချင်ပြီလား”

“အချိန် မတန်သေးဘူး”လို့ သူက ဖြေတယ်။ “ကိုယ့်လူ မအိပ်မချင်း ကျုပ်လည်း မအိပ်ဘူး။ ခင်ဗျား အိပ်ခါမှ အိပ်တာပေါ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် သေသေချာချာကြီးမှ လေမပစ်ရသေးဘဲ။ ကျုပ် ပြောတာ သဘောပေါက် ရဲ့နော်။ တစ်ညနေလုံး ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ချည်း လေပစ်နေတာ” လို့ ပြောပြီး မုတ်ဆိတ်ကို သပ်လိုက်တယ်။ စီးကရက်နဲ့ မီးခြစ် ကောက် ယူလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပဲ”လို့ ကျုပ်က ပြောပြီး “ကျုပ်အတွက် အဖော်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ရပါသော်ကော”လို့ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ် တွေးထားတဲ့အတိုင်း မှန်တာပဲ။ ညတိုင်းလို ကျုပ်တို့ နှစ် ယောက်သား မအိပ်ချင်ကြမချင်း လေပစ်၊ ကွမ်းဝါး။ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကျုပ် အတူတူ အိပ်ရာဝင်တာတောင် ရှားသွားတယ်။ ကျုပ် အိပ်ရာဝင်လို့

အိပ်ပျော်သွားရင်လည်း မတော်တရော်တွေ အိပ်မက် မက်တယ်။ တစ်ခါ တလေ လန့်နိုးသွားရင် ကျုပ်မှာ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လို့။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတွေနဲ့ အလယ်ခေတ် ကာလအကြောင်း ပြနေတယ်။ ကြည့်ဖို့ သိပ်ကောင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တခြားဟာ တစ်ခုခု ကြည့်ချင်တယ်။ တခြားဟာတွေ ပြောင်းကြည့်တော့ လည်း ကြည့်ချင်စရာ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ပထမ ကြည့်နေတဲ့ဆီ ပြန်ရောက် သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

“ရပါတယ် ကိုယ့်လူရာ”လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ပြောတယ်။ “ကျုပ် အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်တာသာ ကြည့်။ ကျုပ် အဖို့ကတော့ အမြဲလို ပညာတစ်ခုခု ရနေတာပဲ။ ပညာယူရတယ် ဆိုတာ က ဆုံးမှ မဆုံးပဲ။ ဒီညလည်း တစ်ခုခု ပညာယူရတာ ကိုယ့်မှာ ဘာများ နှစ်နာစရာ ရှိမှာမို့လဲ။ ကျုပ်မှာ နား ရှိတယ်ဗျာ”လို့ ထပ်ပြောတယ်။

အတော်ကြီး ကြာတဲ့အထိ သူ့ဆီက ဘာသံမျှ မကြားရဘူး။ ကျုပ် ဘက်ကို သူ့ခေါင်း အသာငိုက်ပြီး၊ နားက ရုပ်မြင်သံကြား ရှိရာဘက်ကို ဦးတည်ထားပြီး နားစွင့်နေတယ်။ သိပ်ပြီး မရေမရာ ဖြစ်နေတဲ့ပုံမျိုး။ မကြာခဏ သူ့မျက်လုံးကို မှိတ်ထားပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ဖွင့်တယ်။ မကြာမကြာ သူ့မှိတ်ဆိတ်မွေးတွေအကြား လက်ထည့်ပြီး ဆွဲကြည့် နေတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ရုပ်မြင်သံကြားဆီက ကြားရတာကို နားထောင်ရင်း စဉ်းစားနေပုံပဲ။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာတော့ ခေါင်းအထိ ခြုံထားတဲ့ သင်တိုင်းရှည် ကြီးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်သိုက်ကို အရိုးစုလိုဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူတွေနဲ့ မကောင်းဆိုးရွားလို ဝတ်ထားတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းနှိပ်စက်နေကြတာကို ပြနေတယ်။ မကောင်းဆိုးရွားလို ဝတ်ထားတဲ့သူတွေက မကောင်းဆိုးရွား မျက်နှာဖုံး ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းမှာ ချိုတပ်ထားတယ်။ အမြီးလည်း ပါ တယ်။ ပွဲတော်တစ်ခုရဲ့ လှည့်လည်ပွဲပဲ။ ဒီအကြောင်း ရှင်းပြနေတဲ့ လူရဲ့ အပြောအရတော့ ဒီပွဲတော်မျိုးက စပိန်ပြည်မှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပသတဲ့။

ကျုပ်လည်း မျက်မမြင်ကြီးကို ဘာတွေ ပြနေတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြမိတယ်။

“အရိုးစုတွေ၊ ဟုတ်စ”လို့ သူက ပြောတယ်။ “အရိုးစု ဆိုတာကို ကျုပ် သိတယ်”လို့ ထပ်ပြောပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခု ပြတယ်။ နောက်တော့ ဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ နောက်တစ်ခုကို ပြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြင်သစ်ပြည်က နာမည်ကြီး ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကို ပြတယ်။ အမိုးချွန်ကြီးကများ မိုးတိမ်တွေ ကြားထဲ ရောက်တောင်နေတယ်။ ကင်မရာရဲ့ ရိုက်ချက်က တဖြည်းဖြည်း အဝေးကို ဆွဲသွားပြီး အဝေးကနေ ရိုက်ပြထားတယ်။

ပြနေတုန်း အပြောမပါဘဲ အတော်ကြာကြာ ပြနေတာ ရှိတယ်။ ကင်မရာ ရိုက်ကွက်တွေက ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး ပတ်ပတ်လည်လှည့်ရိုက်ပြနေတတ်တယ်။ တစ်ချက်တလေ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသက ယာသမားတွေ၊ နွားတွေကို ပြနေတတ်တယ်။ ဒီတော့လည်း ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို ပြောပြမှ တော်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ “ခု ပြနေတာကတော့ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ပဲ။ မိုးရေကျတဲ့ အပေါက်မှာ ထုထားတဲ့ ရုပ်တု။ သရဲသဘက်ကလေးလိုမျိုးဗျာ။ ကျုပ် အထင်တော့ အိတလီမှာ ထင်တယ်။ ဟုတ်ပဲ၊ အိတလီမှာပဲ။ အဲဒီက ဘုရားကျောင်းတစ်ခုရဲ့ နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီတွေ ဆွဲထားတယ်”

“အား ... နံရံဆေးရေးပန်းချီတွေလား ကိုယ့်လူ”လို့ သူက မေးရင်း သူ့ဖန်ခွက်ထဲက တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်တယ်။

ကျုပ်လည်း ကျုပ်ဖန်ခွက် လှမ်းကိုင်လိုက်မိတယ်။ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်လည်း သတိရနိုင်တာလေးကို မေ့မသွားအောင် သတိထားလိုက်ရတယ်။ “ခင်ဗျား မေးလိုက်တာက နံရံဆေးရေး ပန်းချီတွေ အကြောင်း၊ ဟုတ်လား”လို့ သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်ရင်း “ကျုပ် အသေအချာတော့ မသိဘူး”လို့ပဲ ပြောလိုက်ရတယ်။

ကင်မရာရဲ့ ရိုက်ကွက်က လစွာဘွန်းမြို့ အပြင်ဘက် ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးဆီ ရောက်သွားတယ်။ ပေါ်တူဂီက ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးနဲ့

ပြင်သစ်၊ အိတလီက ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတွေရဲ့ မတူညီပုံတွေ ပြတာကတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိလှဘူး။ မတူတာတွေကတော့ အတွင်းဘက်ပိုင်းတွေပဲ။ ကြည့်နေရင်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတော့ သူ့ကို ကျုပ်က မေးလိုက်မိတယ်။ “ကျုပ် အတွေးထဲမှာ ပေါ်လာလို့ဗျာ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး ဆိုတာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံပဲရယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရဲ့လား။ တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားကို ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးလို့ ပြောရင် ခင်ဗျား အနေနဲ့များ ဘယ်လို နားလည်လိုက်မလဲ။ အဲဒီ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး ဆိုတာနဲ့ ဘက်ပတစ် ဘုရားကျောင်းကလေးနဲ့ ဘယ်လို ကွာတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”

သူ့ပါးစပ်ဆီက ကွမ်းတံတွေး ရဲသွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ “ကျုပ် သိသလောက်ကတော့ အဲဒါကြီးတွေကို ဆောက်ဖို့ လူတွေ ရာနဲ့ချီ လိုတယ်။ နှစ်ငါးဆယ်၊ နှစ်တစ်ရာလောက် ဆောက်ယူရတယ်” လို့ သူက ဖြေတယ်။ “ခုနက ပြောသွားတာ ကြားလိုက်ရတာကတော့ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး တစ်ခုကို မိသားစုတစ်ခုရဲ့ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပြီး တစ်ဆက် ဆက်ပြီး ဆောက်သွားရတယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ ကြားလိုက်ရတာက အဲဒီမှာ စပြီး ဆောက်လုပ်တဲ့ လူတွေဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုပ်သွားကြရပေတဲ့ လုပ်ငန်း အဆုံးသတ်တာကို မြင်မသွားကြဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုဖြင့်တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ သင်းတို့ ဘာများ ကွာလို့တုံး ကိုယ့်လူ” လို့ ပြောရင်း သူက ရယ်တယ်။ သူ့မျက်ခွံက လေးပြီး ကျလာတယ်။ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကြည့်ရတာ သူ မှိန်းနေသလိုပဲ။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို သူ ရောက်နေတယ်လို့ တွေးကြည့်နေသလား မသိဘူး။ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ နောက်ထပ် ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုကို ပြနေပြန်တယ်။ ဂျာမနီကတဲ့။ ရှင်းပြနေတဲ့လူရဲ့ အသံ ခပ်သာသာနဲ့ ဆက်တိုက် ထွက်လာတယ်။ “ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတွေ” လို့ မျက်မမြင်ကြီးဆီကလည်း အသံ ထွက်လာတယ်။ သူ့ခေါင်းကို ငုံ့ချည်လှန်ချည် လုပ်လိုက်ရင်း “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျုပ် သိတာ ဒါပဲ ကိုယ့်လူရ။ သူ ပြောသမျှပဲ

ကျုပ် သိတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ရှင်းပြနိုင်ရင် ရှင်းပြစမ်းပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရှင်းပြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျုပ်လည်း နားထောင် ချင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီထက် ပိုပြီး မသိဘူး။”

ကျုပ်လည်း ရုပ်မြင်သံကြားက ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကို ပြကွက် ပြောင်းမသွားခင်အထိ ဂရုစိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ နယ်ဘက်က ပြကွင်းတွေကတော့ အလကားပဲ။ မျက်မမြင်ကြီးဘက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်း “စရမယ်ဆိုရင်တော့ အတော် မြင့်တာကြီးတွေလို့ ပြောရမှာ ပဲ” လို့ ပြောရင်း ဘယ်လို ပြောရမယ်ဆိုတာ အကြံရအောင် အခန်းထဲ မျက်စိကစားလိုက်မိတယ်။ “အမြင့်ကြီးတွေဗျာ၊ မိုးထိုးရောပဲ။ တချို့ဟာ ကြီးတွေကတော့ အတော့်ကို ကြီးတာ။ ကြီးလွန်းတော့လည်း ဘေးဘက် က အထောက်အပို့တွေ လိုသပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ ချောက်ကမ်းပါး အမြင့် ကြီးတွေကို ဆက်ထားတဲ့ တံတားကြီးတွေကို သွားသတိရမိတယ်။ ဒါပေတဲ့ အဲဒီ တံတားမျိုးတွေကို ခင်ဗျား သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ တလေတော့ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတွေ ရှေ့ဘက်ဆီမှာ ဘီလူးသဘက် ရုပ်တွေ ထုထားတတ်တယ်။ တချို့ကျတော့ သူတော်စင်အရုပ်တွေ ထုထားတယ်။ ဘာလို့လဲလို့တော့ ကျုပ်ကို မမေးလေနဲ့” လို့ ကျုပ်က ပြောပြလိုက်တယ်။

သူ့ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ကျုပ် ပြောတာ သိပ်နေရာမကျဘူး မဟုတ်လား” လို့ ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။

ခေါင်းညှိတ်နေတာကို ရုပ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာရဲ့အစွန်းဆီ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်တယ်။ ကျုပ် ပြောတာကို နားထောင်နေတုန်း သူ့လက်ချောင်း ကလေးတွေနဲ့ မုတ်ဆိတ်ကို သပ်နေတယ်။ ကျုပ် ပြောတာကိုတော့ သူ သဘောမပေါက်လောက်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိတယ်။ ဒါပေတဲ့ သူက ကျုပ် အဲဒီလို ထပ်ပြောတာကိုပဲ စောင့်နေပုံ ရတယ်။ ခေါင်း တညှိတ် ညှိတ် သူ လုပ်နေတာကိုက ကျုပ်ကို အားပေးနေသလိုပဲ။ ဘာကို ဘယ်လို

ပြောရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ “အဲဒါကြီးတွေ က တကယ့်ကို ကြီးသဗျာ။ ဧရာမကြီးတွေ။ ထုနဲ့ထည်နဲ့ရယ်။ တချို့က စကျင်ကျောက်နဲ့တောင် တည်ထားတယ်။ ဟိုစဉ် ... အဲဒီဘုရားကျောင်း ကြီးတွေ တည်တဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ လူတွေဟာ ထာဝရဘုရားနဲ့ သိပ် နီးကပ်ချင်ကြတာ။ ဟိုးတုန်းကတော့ လူတိုင်းရဲ့ဘဝမှာ ထာဝရဘုရား သခင်က အရေးကြီးတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုး။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး တွေကို ကြည့်လိုက်တယ် ဆိုတာနဲ့ သိနိုင်သဗျာ။ ဟာ ... အားနာလိုက် တာဗျာ”လို့ ကျုပ် ပြောလိုက်မိတယ်။ “ဒါပေတဲ့ အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောပြနိုင်တယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျုပ်က သိပ်မနိပ်လှဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုယ့်လူရာ” လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ပြောတယ်။ “ကျုပ် တစ်ခုလောက်များ မေးစမ်းပါရစေ။ အားတော့ အားနာသဗျာ။ ကျုပ် မေးလို့ ရမလား။ ရိုးရိုးကလေးပါ။ ခင်ဗျားက ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ် ဘူး ဖြေရုံပဲ။ စော်ကားတဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက အိမ်ရှင်။ အားတော့ နာသဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာသာရေးဘက် အားသန်သလား”

ကျုပ် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ သူကတော့ ဘယ်မြင်ပုံမလဲ။ သူ က ခေါင်းညိတ်တယ်။ မျက်မမြင်အနေနဲ့ကတော့ မော့ကြည့်သလိုပေါ့။ “ကျုပ်ကတော့ အယုံအကြည် မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ ဘာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပါ။ တစ်ခါတလေတော့ ခက်တယ်။ ကျုပ် ဘာကို ဆိုလိုတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါ”

“သိပါတယ်”လို့ သူက ဖြေတယ်။

“ကောင်းပါ”

ရုပ်မြင်သံကြားထဲမှာတော့ ပြတုန်း၊ ပြောတုန်းပဲ။ ကျုပ်မိန်းမဆီက အိပ်နေရင်း သက်ပြင်းချသံ ထွက်လာတယ်။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူချ လိုက်ပြီး ဆက်အိပ်နေတယ်။

“ကျုပ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျာ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး ဆိုတာ ဘယ်လိုပဲရယ်လို့ ကျုပ် ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ပြောကို ပြနိုင်လောက်အောင်

ကျုပ်က မစွမ်းဘူး။ ကျုပ် ပြောပြလိုက်တာ လက်ကုန်ပဲ”

မျက်မမြင်ကြီးက ငြိမ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ထိုင်နေတယ်။ ကျုပ် ပြောတာတွေကို နားထောင်နေသလိုပဲ။

ကျုပ်ကပဲ ထပ်ပြောမိတယ်။ “ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးတွေ ဆိုတာက ကျုပ်အတွက်တော့ ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှကို မဟုတ်ဘူး။ ညဉ့်နက်ဘက်ပိုင်း ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကြည့်စရာ တစ်ခုပဲ။ ဒါပဲ”

အဲဒီတော့ မျက်မမြင်ကြီးက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်တယ်။ သူ့အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ “ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် ကိုယ့်လူ။ ဘာမှ မပူပါနဲ့” လို့ ပြောတယ်။ “ကျုပ် ပြောတာလေးတစ်ခု လုပ်ပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်မှာ အကြိတစ်ခု ရှိတယ်။ စက္ကူထူထူ တစ်ချပ် သွားရှာချေဗျာ။ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းလည်း ယူခဲ့။ ကျုပ်တို့ တစ်ခု လုပ်ကြရအောင်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အတူတူ အရုပ်ဆွဲကြည့်မယ်။ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းနဲ့ စက္ကူထူထူ တစ်ချပ်သာ ယူခဲ့။ သွားယူချေတော့ ကိုယ့်လူ” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

ကျုပ်လည်း အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့တယ်။ ခြေထောက်တွေမှာ အားမရှိတော့သလိုပဲ။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျထားသလိုမျိုးပဲ။ ကျုပ်မိန်းမ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့စားပွဲပေါ်က ခြင်းကလေးထဲမှာ ဘောလ်ပင် တွေ့တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ ပြောတဲ့ စက္ကူမျိုး ဘယ်မှာ ရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မိပြန်တယ်။

အောက်ထပ်က မီးဖိုထဲမှာ ဈေးက ပစ္စည်းထည့်လာတဲ့အိတ် တွေ့တယ်။ အိတ်ထဲမှာ ကြက်သွန်ခွံတချို့ တွေ့ရတယ်။ အိတ်ကို သန့်ပြီး၊ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လာပြီး သူ့ခြေရင်းနားမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ အိတ်ကို ဆန့်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။

မျက်မမြင်ကြီးလည်း ဆိုဖာပေါ်က ထလာပြီး ကော်ဇောပေါ်မှာ လာထိုင်တယ်။ ကျုပ် ဘေးနားမှာ ...။

စက္ကူပေါ်မှာ သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ လျှောက်ပြီး ပွတ်သပ်ကြည့်နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကိုလည်း ကိုင်ကြည့်နေတယ်။ အစွန်း

ဘက်၊ ထောင့်ဘက်ကိုလည်း လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ ထိကြည့်နေတယ်။

“ကောင်းပြီ”လို့ သူက ပြောတယ်။ “ကျုပ်တို့ လုပ်ကြရအောင်” လို့ ဆိုတယ်။

ကျုပ်ကလည်း ဘောလ်ပင်ကို ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ သူက သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်လက်ပေါ် အုပ်ပြီး ကိုင်လိုက်တယ်။ “ကိုယ့်လူ၊ ဆွဲပေတော့”လို့ ပြောတယ်။ “ဆွဲသာ ဆွဲ၊ ကျုပ် လက်တွေက ခင်ဗျား ဆွဲတဲ့နောက် လိုက်လာမယ်။ ကိုင်း ... ဆွဲပေတော့။ ခင်ဗျား မြင်လိမ့်မယ်။ ကျုပ် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ။ ဆွဲပေတော့”လို့ ဆက်ပြောပြန်တယ်။

ကျုပ်လည်း စပြီး ဆွဲလိုက်တယ်။ ပထမဆုံးတော့ အိမ်လိုမျိုး လေးထောင့်ကွက်။ ကျုပ် နေတဲ့အိမ်မျိုး ဖြစ်မှာ။ ပြီးတော့ အဲဒီအပေါ် အမိုးတင်လိုက်တယ်။ အမိုးနှစ်ဖက်ရဲ့ အပေါ်မှာ အချွန်တွေ ထည့်လိုက်တယ်။ အတော်တော့ ကြောင်တာပဲ။

“နိပ်ပါ့”လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘ခင်ဗျား လုပ်နေတာ ဟုတ်တယ်။ သိပ်နေရာကျသဗျာ’တဲ့။ “ခင်ဗျားဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီလိုမျိုး လုပ်ရမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုယ့်လူ။ ဘဝဆိုတာက ဆန်းသကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့တွေ သိထားတာပဲ။ ဆက်ဆွဲဦးဗျာ” လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ပြောတယ်။

ကျုပ်ကလည်း ပြတင်းပေါက်တွေ၊ ဒိုင်းအကွေးတွေ ထည့်လိုက်တယ်။ နံရံကို ပိုးထားတာတွေ၊ ဒေါက်တွေ ဆွဲတယ်။ တံခါးကြီးတွေ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ် ဆွဲတာကို ရပ်လို့ မရဘူး။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွေ ပြီးသွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘောလ်ပင်ကို ချပြီး လက်ချောင်းတွေ ဆန့်လိုက်တယ်။ မျက်မမြင်ကြီးကတော့ စက္ကူပေါ်မှာ သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ လိုက်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ် ဆွဲထားတာတွေကို စမ်းကြည့်နေရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။

“နိပ်သဗျာ”လို့ ပြောတယ်။

ကျုပ်က ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်တော့ သူက ကျုပ်လက်ကို ကိုင်လိုက်ပြန်တယ်။ ကျုပ်က ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဆက်ပြီး ဆွဲနေမိပြန်တယ်။

ကျုပ်မိန်းမက မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ကိုယ်ကို မတ်ထိုင်လိုက်ရင်း “ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါ” လို့ မေးတယ်။

ကျုပ်က ပြန်မဖြေဘူး။

မျက်မမြင်ကြီးက ဖြေတယ်။ “ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်သား ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးပုံ ဆွဲနေတာ”။ “သေသေချာချာ ဖိဆွဲစမ်းပါ။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီလိုမှ ကောင်းတယ်” လို့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ “ဟုတ်ပြီ ကိုယ့်လူရေ ကျုပ် သိတယ်။ ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်နေသမို့လား။ ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ခုဆို ခင်ဗျား အရှိန်ရနေပြီ။ ကျုပ် ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား။ လူကလေး ဘာလေးလည်း ထည့်ဦးလေဗျာ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးမှာ လူမရှိလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ” လို့ သူက ဆက်ပြောတယ်။

“ရောဘတ်၊ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ” လို့ ထပ်မေးတယ်။

“ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး” လို့ မျက်မမြင်ကြီးက ကျုပ်မိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျား မျက်စိမှိတ်လိုက်” လို့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်။

သူ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ် လုပ်တယ်။ မျက်စိ မှိတ်လိုက်တယ်။

“မျက်လုံး မှိတ်ပြီလား။ မညာနဲ့နော်”

“ပိတ်ထားပါတယ်” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီအတိုင်းပဲ နေ၊ မဖွင့်နဲ့။ ဆက်ပြီးတော့ ဆွဲ” လို့ သူက ပြောတယ်။

ဒီတော့လည်း ကျုပ်က ဆက်ဆွဲတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက ကျုပ် လက်ချောင်းတွေကို ထိထားရင်း ကျုပ် လက်ချောင်းတွေ ရွေ့လျားသလို စက္ကူပေါ်မှာ ရွေ့လျားနေတယ်။ ကျုပ် ဘဝမှာ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါ

မှ မခံစားခဲ့ရဖူးဘူး။

“ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပြီလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ကျုပ် ရပြီ လို့ ထင်တယ်”လို့ သူက ပြောတယ်။ “သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းဗျာ။ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ”လို့ သူက မေးတယ်။

ကျုပ်က မျက်စိ ပိတ်ထားတုန်းပဲ။ အဲဒီလိုပဲ အတော်ကလေး ကြာ အောင် ဆက်နေမိတယ်။ ကျုပ် အဲဒီလိုမျိုး နေကြည့်သင့်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။

“ဘယ့်နှယ်တုံး၊ ခင်ဗျား ကြည့်နေရဲ့လား”လို့ သူက မေးတယ်။ ကျုပ် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားတုန်းပဲ။ ကျုပ်ဟာ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ။ အဲဒါကို ကျုပ် သိနေတယ်။ ဒါပေတဲ့ ကျုပ်ဟာ တစ်ခုခုရဲ့ အထဲမှာလို့ တော့ ခံစားကြည့်လို့ မရဘူး။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဗျ”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

ချက်(၅)ရဲ့ အိမ်^၁

အဲဒီနွေတုန်းက ယူရေးကားအရပ်ရဲ့ မြောက်ဘက်ဆီမှာ။ ဝက်(စ)
 က အရက်ပြတ်သွားတဲ့ ချက်(၅)ဆိုတဲ့ လူရဲ့ အိမ်ကို ငှားပြီး နေနေတယ်။
 ပြီးတော့ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖြစ်ပြီးသားတွေ မေ့လိုက်ပြီး၊ သူ့ဆီ
 ပြန်လာပြီး သူနဲ့အတူနေဖို့ ခေါ်တယ်။ သူ အရက်မသောက်တာ ကြာပြီ
 လို့ ပြောတယ်။ ဒါတော့ ကျွန်မ သိပြီးသား။ မလာဘူးလို့ ပြောရင်လည်း
 သူကတော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်ပြန်တယ်။
 အက်ဒနာရယ်၊ အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်ရင် ပင်လယ်ကြီးကို
 မြင်နေရတယ်။ ပင်လယ်ရေငန်ရဲ့ အနံ့ကို လေထဲမှာ ရနေတယ် တဲ့။
 သူ ပြောတာတွေကို ကျွန်မ နားထောင်နေမိတယ်။ ဗလုံးဗထွေး ပြောတာ
 မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ စဉ်း

၁။ Chef's House

လည်း စဉ်းစားကြည့်တယ်။ တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ သူ ဖုန်းဆက် ပြန်တယ်။ လာမှာလားတဲ့။ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတုန်းပဲလို့ ဖြေလိုက်တယ်။ တို့ဘဝ ပြန်စကြရအောင်လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက ပြော လိုက်မိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မအတွက် ရှင် တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးရမယ်လို့။ ဘာလဲ၊ ပြောလို့ ဝက်(စ)က ပြောတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိတဲ့ ဝက်(စ)အနေနဲ့ပဲ မြင်ချင်တယ်။ အရင်တုန်းက ဝက်(စ)။ ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဝက်(စ)။ ဝက်(စ)ဆီက ငိုသံ ထွက်လာတယ်။ ဒါ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ဒီတော့ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်လို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။

ဝက်(စ)နဲ့ အတူနေတဲ့ ကောင်မလေးတို့ ကွဲသွားကြတယ်။ ဘယ် သူက ဘယ်သူ့ကို ကန်လိုက်တယ်တော့ မသိဘူး။ ဒါတွေ ကျွန်မ ဂရု မစိုက်ဘူး။ ဝက်(စ)ဆီ သွားပြီး အတူနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တော့ ကျွန်မနဲ့ အတူနေတဲ့ လူကို သွားတော့မယ့်အကြောင်း ပြောရတယ်။ သူ က မင်း အမှားတစ်ခုကို လုပ်ပြန်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ တို့နှစ်ယောက် ဘဝကို မေ့ပစ်ပြီလားတဲ့။ ဝက်(စ)အတွက် ကျွန်မကတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ သူ့ခမျာ အရက်မသောက်ဖြစ်အောင် နေနေရတာ ဘယ်လောက် ခက်တယ်ဆိုတာ ရှင်လည်း သိသားပဲလို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မသွားစေချင် ဘူးလို့ သူက ပြောတယ်။ တစ်နေ့လောက် ကျွန်မ သွားနေကြည့်မယ်။ အခြေအနေအရပဲ။ ပြန်သင့်ရင် ပြန်ခဲ့မယ်လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။ ငါက ဘာသွားလုပ်နေရမှာလဲ။ ငါ့အတွက်တော့ မကြည့်ဘူးလား။ ပြန် မလာနဲ့တော့လို့ သူက ပြောတယ်။

အဲဒီနှစ် နွေမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ အချိုရည်သောက်လိုက်၊ သစ်သီးမျိုးစုံရဲ့ အရည်တွေ သောက်လိုက်နဲ့ နေခဲ့ကြတာ။ တစ်နေ့လုံးပဲလို့ ပြောရမယ်။ ကျွန်မကတော့ နွေ မကုန် ပါစေနဲ့ရယ်လို့တောင် ဆုတောင်းမိတယ်။ ဝက်(စ)နဲ့ အတူတူ ချက်(ဖ)